

ZÁPISNÍK O ZDOKONALOVÁNÍ DŽAPY

Satsvarúpa dása Gósvámí

"Pokyn duchovního učitele zpívat alespoň šestnáct kol denně je ze všech usměrňujících zásad tím nejpodstatnějším." - Čč. Madhya 22.113

titul anglického originálu: JAPA REFORM NOTEBOOK ,The Gitá-nágari Press Washington, D.C

PŘEDMLUVA

PODSTATA této malé knihy je sebevysvětlující. Nicméně, rád bych uvedl jistá vymezení Zápisníku o zlepšování džapy a zároveň dal oddaným podnět, kterak jej co nejlépe využít.

Ve zpívání Pánova svatého jména existují tři vývojová stadia: stadium přestupků, stadium očišťování a transcendentální stadium. Šríla Prabhupáda je popisuje v Učení Pána Čaitanji („Teachings of Lord Caitanya“ - Zlatý avatár):

Ve stadiu přestupků může člověk toužit po všech druzích hmotného štěstí, avšak ve druhém stadiu se očistí od veškerého hmotného znečištění. Je-li člověk umístěn na transcendentální úroveň, dosahuje nejvytouženějšího postavení - stadia lásky k Bohu. Pán Čaitanja říká, že toto je nejvyšší stupeň dokonalosti lidských bytostí. Zápisník o zdokonalování džapy sleduje úsilí oddaného oprostít se od zpívání s přestupky. Kritik může pochybovat o prospěchu naslouchání od nováčka, který je schopný popsat pouze svoji vlastní zkušenost v pokusech překonat nejnižší stadium zpívání. Jenomže nejsem sám, kdo vážně usiluje zbavit se nežádoucích návyků popsaných v této knize. Rady, jak učinit skutečný pokrok v pozorném zpívání a

ocenění svatého jména, budou platné pro mnohé. Hnutí pro uvědomování si Kršny se šíří všude na světě a každým dnem stále více lidí přijímá zpívání Haré Kršna. Každý by měl dychtit po vykořenění špatných návyků již od začátku.

Pán Čaitanja a Jeho přímí následovníci, jako i náš zakladatel - ačárja, Šríla Prabhupáda, již plně popsali zpívání svatého jména s čistou láskou k Bohu. Jejich výpovědi a knihy navždy zůstanou jako maják, aby nás vedly ke konečnému cíli. Čtením jejich realizovaných prohlášení a svědectvím síly čistého zpívání Šríly Prabhupády máme jistotu v existenci nejvyššího stupně zpívání s ryzí láskou k Bohu. Jsme také přesvědčeni, že zpívání Haré Kršna, právě v počátečním stadiu, je samo o sobě prostředkem k dosažení čistého zpívání.

Pokyny této knížky kladou důraz na úsilí zdokonalit kvalitu našeho zpívání. Kritikům se může zdát, že příliš zdůrazňuji vytrvalou a pracnou činnost potřebnou ke zpívání. Dávám například důraz na takové základní věci jako správné pronášení slov a setrvávání v bdělosti. Ovšem, čistého zpívání se nedosáhne pouze technikou, nýbrž přichází milostí Boha. Ani neříkám, že jedině pracným úsilím může oddaný dosáhnout čisté lásky k Bohu. Nicméně, musíme usilovat, abychom se vyléčili z přestupků.

Zápisník o zdokonalování džapy je proto základní knihou v uvědomování si Kršny. Její pokyny jsou založeny na autoritě gurma, šástry a sádhua.

Zpívání Haré Kršna nekončí ve vakuu. Měli bychom zpívat během celého celého života služby v hnutí pro uvědomování si Kršny. Třebaže předkládám různé pokyny o správném zpívání, skutečný pokrok se dostavuje, je-li Kršna s

námi spokojen. Kršna se zjevuje v srdci podle svého sladkého přání a Jeho zjevení můžeme vyvolat tím, že se staneme oddanými na všech stranách - ne jenom oddanými ve zpívání šestnácti kol, nýbrž i oddanými vaišnavy, oddanými našeho duchovního učitele, oddanými vykonávajícími nepřetržitou oddanou službu.

Jako moto této knihy jsem citoval prohlášení Šríly Prabhupády: „Pokyn duchovního učitele zpívat alespoň šestnáct kol (denně) je ze všech usměrňujících zásad tím nejpodstatnějším.“ Avšak v tom samém výkladu, hned v dalším odstavci, Šríla Prabhupáda zdůrazňuje, že na Kršnu musíme pamatovat také prostřednictvím naší služby:

Někdo může prodávat knihy nebo získávat nové duše a nebo prokazovat nějakou jinou službu, avšak tyto činnosti nejsou obyčejnými službami. Tyto služby slouží jako hybná síla v pamatování na Kršnu. Chodí-li oddaný se sankírtanovou skupinou, nebo když prodává knihy, přirozeně si připomíná, že prodává Kršnovy knihy. Tímto způsobem myslí na Kršnu. Chodí-li oddaný získávat nové duše, hovoří o Kršnovi a tím si Ho připomíná. 'Smartavyah satatam visnur vismartavyo na játucit.' Z toho vyplývá, že oddaný by měl stále jednat takovým způsobem, aby vždy pamatoval na Kršnu, a měl by se zdržet věcí, které mu na Kršnu dávají zapomínat. Tyto dvě zásady tvoří základ uvědomování si Kršny. Doufám, že zdůrazňováním důležitosti džapy nezbudím dojem, že můžeme uspět ve zpívání, aniž bychom vykonávali aktivní službu. Pravdou je spíše to, že jedině pokorným zaměstnáním v oddané službě celou svou myslí a všemi našimi smysly - čtyřicet hodin denně - můžeme zpívat v takovém stavu vědomí, které vzbuzuje Kršnovo požehnání.

V roce 1966, na Druhé Avenue 26, nás Jeho Božská Milost Šríla Prabhupáda osobně vedl v kírtanu i v džapě. Po ranním kírtanu, těsně před svojí přednáškou, pokynul: „Zpívejte jedno kolo“. Potom uchoпил svůj růženec a zpíval Haré Kršna, Haré Kršna, Kršna Kršna, Haré Haré / Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré. A na zemi sedící přítomní oddaní hlasitě pronášeli svoji osobní džapu. Byl jsem zvyklý dychtivě jak zpívat, tak i „hladit“ kuličky. Jednou, když jsem byl zabrán do tohoto zpívání a „mnutí“ kuliček, vzhlédl jsem na Šrílu Prabhupádu a zůstal překvapen, že ho nalézám dívat se přímo na mě s velkým zájmem. Zdálo se, že mě pozoroval, ačkoliv jsem byl tím nejpokleslejším ubožákem, dychtivě usilujícím džapovat, což vyvolalo jeho velký soucit a zájem. Vypadalo to, jako by dokonce on sám byl naplněn bázní z milosti svatého jména.

Pamatuji si také na mé první zpívání na džapě ve svém pokoji poblíž templu. Mnutí kuliček a jejich procházení mýma rukama mi dávalo pocit zámožnosti a přepychu. Připadal jsem si jako starověký sádhu. Dbal jsem na to, abych se snažil zpívat čistě a pozorně. Nicméně, po letech se moje džapa stávala méně jasnou. Pozornost se mi potulovala čím dál více. Začínal jsem přemýšlet o jiných povinnostech v oddané službě, které jsem měl vykonat během dne. Zanedbával jsem pečlivé pronášení každého slova. Občas jsem se pokusil zlepšit kvalitu svých šestnácti kol, ale špatné návyky nečisté výslovnosti a toulající se pozornosti se zase vloudily zpátky. Třebaže druhým oddaným jsem kázal: „Je to přestupek, být nepozorný při zpívání Haré Kršna“, sám jsem se opakovaně tohoto přestupku dopouštěl. Kolik jiných prohřešků jsem napáchal díky přestupku proti svatému jménu (náma aparádha), nemohu říci.

Nakolik jsem zpomaloval svůj duchovní růst, nevím; avšak jistě to nebylo příznivé.

Ale potom jsem znovu obdržel milost Šríly Prabhupády a Kršny v podobě pokynů duchovních bratrů ohledně džapy. Rozhodl jsem se k nápravě, ke zpívání džapy pronášením každého slůvka a slabiky. Moje džapa se ihned zlepšila. Tehdy jsem porozuměl, že zpívání je to nejdůležitější a nemělo by se zanedbávat. Cítil jsem, že poznávám rozhodující důvěrné tajemství, ačkoliv Šríla Prabhupáda neustále opakuje: „Zpívej šestnáct kol a zbavuj se přestupků ve zpívání“. Je to cvičení. Vyžaduje to praxi. Cokoliv provádíš, tělo se naučí se přizpůsobit. Zpívej, zpívej, zpívej!

Nejobtížnější je ovládnout mysl. Avšak zpívání samo o sobě je určeno k ovládnutí mysli. Musíš to tedy praktikovat, dokud se nestaneš mistrem, dokud perfektně nepronášíš svatá jména a neovládáš mysl.

Udržuj bojovného ducha. Mysl se stále toulá. V časných ranních hodinách mají smysly neustále sklon dřimat. Proto, dobrá džapa je záležitostí úspěšného boje proti těmto věcem. Jako například řízení vozidla: ovládat řízení znamená zabránit ztrátě kontroly - je přirozené, že vůz by sjel z cesty.

Po mnoha letech zpívání s přestupky můžeš očekávat nesnáze. Jak říká Šrí Kršna: „Mysl je jak přítelem, tak i nepřítelem podmíněné duše. Pro toho, kdo si podmanil svoji mysl, je mysl nejlepším přítelem, ale pro toho, kdo mysl neovládl, je největším nepřítelem.“ (Bhagavadgíta, 6.5-6) Pokud jde o ovládání mysli při džapování: „Není pochyb o tom, ó válečníku mocných paží, že je velmi těžké ovládnout těkavou mysl, ale dá se to dokázat vhodným cvičením a neulpíváním.“

(Bg. 6.35) Kamkoliv se mysl pro svoji vrtkavou a nestálou povahu zatoulá, přiveď ji zpátky pod vládu vyššího já. Můžeš se jenom modlit ke Kršnovi, abys - praxí a cvičením - přemohl spánek a nepozornost. Není dobré zabývat se jinými věcmi během džapování. Nicméně, někdy to z účelnosti děláš. Měl by ses ale pokusit odložit takzvané prospěšné činnosti, dokud neoddžapuješ. Zpívej v určeném čase a zpívej nahlas. Ostatní ať počká. Připouštíš-li, že tvoje džapování je velice ubohé a zároveň uznáváš důležitost jeho zlepšení, potom budeš mnohem lépe způsobilý zpívat a kázat.

Máš-li nějaké velké trápení či nespokojenost, bude zpívání obtížné. Zkus si říct: „Hod' tu starost za hlavu. V těchto dvou hodinách se věnuj pouze jménu.“ Ovšemže, mysl občas myslí na jiné věci kromě zvuku Kršnových jmen. Tehdy alespoň udrž schopnost pronášet jména čistě a zůstat v bdělosti. A nemůžeš-li mysl ovládnout, potom breč (jako dítě, když brečí za svou mámou), abys mysl umístil k lotosovým nohám svatého jména a ochutnal nektar odevzdání se jménu.

Nešťastný, ale společný jmenovatel: Nevoláš ke svatému jménu jako dítě, když prosí svoji matku. Kdo může říci, že je úplně osvobozen od této nesnáze? Proč se to děje? Jedním společným důvodem je zaplavení mysli jinými záležitostmi. Ale co zpívání Haré Kršna? Zničí tě to, vykřiknout Jemu samotnému svaté jméno? Naproti tomu, dojde-li k „nabourání“, stane se zpívání obzvláště nesnadné.

Proč nezpíváme bezmocným způsobem? Protože lneme k hmotným poutům. Posledním přestupkem ve zpívání je udržovat hmotná pouta (aham mameti) i přes pochopení zpívání a vyslyšení tolika pokynů o duchovním životě. Je to zapojení v

duchovním životě s kotvou venku. Tak veliká svatební společnost jásala celou noc, ale jelikož měla stále kotvu venku, nedostala se nikam... Kotva je pouto ke smyslovému požitku. Šríla Prabhupáda říká: „Můžete zpívat a zpívat stovky let a nedosáhnout výsledku, jestliže zpíváte s kotvou venku.“ Tolik práce je konáno bez výsledku, neboť lidé se snaží provozovat duchovní činnosti, zatímco setrvávají u smyslových požitků. Měli bychom jít do sebe, rozebrat tato „anarthas“ a napravit naše postavení, abychom měli otevřenou cestu v našem zpívání Haré Kršna - tak se velice rychle můžeme vrátit k Bohu. V tomto věku neexistuje nic naléhavějšího, než zpívat Haré Kršna.

Nepozornost je vážným problémem při zpívání. Jako neoddaný nechápe cenu života, lidského života, neboli nutnost uvědomování si Kršny, tak oddaný někdy plně nerozumí naléhavosti a potřebě volat svaté jméno. Tehdy i přes svoje teoretické přijetí zásady zpívání Haré Kršna neústupně rozjímá nad jinými věcmi, zatímco pronáší svaté jméno. Nepozornost pak vysvětluje, proč oddanému při zpívání nevstupují slzy do očí, proč se mu při vyslovení svatého jména nezalyká hlas a proč se mu neježí vlasy a proč nepocituje, že bez Kršny je svět úplně pustý.

„Jestliže oddaný skutečně nerozvíjí transcendentální lásku k Pánu, je pro něho nemožné v srdci stále rozjímat o Pánu.“

Ve dvanácté kapitole Bhagavadgíty Pán Kršna říká, že bychom na Něho měli neustále myslet ve spontánní lásce. Avšak, nejsme-li toho schopni, snažme se dodržovat usměrňující zásady bhaktijógy. A nedokážeme-li dělat ani toto,

tedy kultivujme nesobeckou činnost, a jestliže ani to ne, potom pěstujme poznání. Pán Čaitanja Maháprabhu také doporučuje, abychom celý svůj život odevzdali Kršnovi, a nedokážeme-li to, měli bychom dávat své peníze, a není-li to možné, měli bychom dát alespoň svoji inteligenci, a nemáme-li inteligenci, měli bychom odevzdat alespoň naše slova. Stejně tak, pokud jde o zpívání džapy, můžeme doporučit, aby oddaný neustále volal v plné lásce k Bohu, zcela se odevzdávající Pánu a zakoušeje tak nektar extatické lásky ke Kršnovi. Ale nedokážeme-li to, potom ať prosíme: „Můj milý Pane, neumím upřímně volat Tvé jméno s odevzdanou láskou. Odpusť mi prosím.“

Ale může se stát, že nedokážeme ani upřímně volat, pokud jde o naši neschopnost volat ve spontánní lásce. Co potom? Měli bychom alespoň vykřiknout, nařikající nad svojí neschopností nepocítovat ani nějakou neschopnost: „Můj milý Pane, jsem jenom tupý kámen. Nedokážu zpívat Haré Kršna s trochou citu, jenom mechanicky. Neumím ani naříkat nad svojí neschopností.“ Nějak vydoluj svůj projev, svůj pláč. Nezůstávej tupým kamenem bez citu. Začni okamžitě z jakéhokoliv místa, v kterém se právě nacházíš (nezáleží jak dlouho), vyjádři zaslechnutelný nářek svého srdce a odtud pokračuj dál.

Zpívej s citem. Ovšemže, jestliže v nějakém daném okamžiku nezpíváš citlivě, nemůžeš se vracet a znovu začínat svá kola. Co se dá dělat? Jeď dál, ale neustále se snaž. Těžkými bagančaty vykopávej otravné hady spánku a hrubé smyslovosti. Tehdy naříkej jako dítě za svojí matkou, volající svaté jméno: „Ó Božská energie, ó Kršno, dovol mi, prosím, sloužit Ti.“

Rada krále Kulašékhary je důležitá pro správné zpívání. Ve chvíli smrti bude obtížné zpívat vzhledem k našemu

tělesnému stavu. „Teď, když zpívám v dobrém zdraví, přeji si umřít s myslí upřenou na Kršnu.“ Ovšem, nechceme umírat nyní; chceme žít, abychom sloužili. Avšak právě nyní, dokud naše hmotné mysli a těla nejsou porušené, bychom měli zpívat takovým způsobem, jako by to byla naše poslední drahocenná příležitost soustředit se a plně záviset na svatém jménu. S tímto střízlivým uvážením můžeš vyhnat všechny podružné myšlenky. Zpívej, dokud můžeš.

Také Bhíšmadéva rozehnal ve chvíli svého umírání všechno ostatní uvažování. Plánovat tohle a tamto, nechat cestovat mysl - ve chvíli smrti budeš donucen zanechat všech těchto myšlenek. Skonči s tím ale hned teď a zachraň se pro zpívání. Takové čisté zpívání může zachránit celý svět. „Ó Rádho, ó Kršno, prosím Tě, ujmi se mě!“ Výlety mysli a ospalost jsou stále hlavní překážkou. Mysl sprádá své nejnovější návrhy: „Nedokážu hodit stranou určité věci a pouze zpívat!“ Ale když to rozeberu, vidím, že záležitosti, kterými se zabývá moje mysl, nejsou tak důležité, aby se nemohly odložit ve prospěch dvou a půl hodinové soustředěné džapy. Všechno odlož stranou a zpívej svaté jméno.

Měl bys už mít dobrý noční odpočinek; proto se braň spánku. Když ho odeženeš, dostaneš sílu pro džapu. Jestliže se ale svému spánku přizpůsobuješ, pak tvoje kola mohou být stále ospalá, nedokonale pronášená a nepozorná, ne jenom jeden den, nýbrž i celé měsíce. Síla špatného návyku je taková, že se může stát i celoživotním zlozvykem, založeným na iluzi, že nedokážeš odehnat dřimotu. Říkáš: „Co mohu dělat? Přemohlo mě to!“ Avšak „japa-yajňa“ (džapa-jadžna) není pouhé fyzické cvičení; je dynamické a duchovní. Proto má sílu a ty tu sílu

můžeš získat, postavíš-li se na odpor spodnímu ničícímu proudu spánku a nedbalému pronášení kol.

Džapa není krátká salva, je to dlouhé tažení. Jedno kolo po druhém, musíš pronikat postupně, do hloubky, až do čistoty a lahodnosti svatého jména - početní silou. Nespěchá to. Neustále zpívej.

Zpívání džapy ve společnosti oddaných pomáhá. Příliš to zabraňuje usnout v jejich přítomnosti. Avšak bez nějakých obsáhlých hovorů s tvými džapa-partnery; pouze Haré Kršna, Haré Kršna, Kršna Kršna, Haré Haré . . .

Neustále musíš jen jít. Dvě hodiny a více může vypadat jako dlouhé tažení, jestliže všechno co děláš, je hlasité opakování: Haré Kršna, Haré Kršna, Kršna Kršna, Haré Haré / Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré. Ale vytrvej, musíš dojít, útoč, kolo za kolem bez přestání.

Zdá se to zoufalé zastavit bloudění mysli, avšak alespoň jiná stopa (jako v mnohonásobné stopě magnetofonových záznamů) ať nese plný, bdělý, artikulovaný zvuk: Haré Kršna, Haré Kršna, Kršna Kršna, Haré Haré / Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré. Zpívej čistě, na tom záleží. Připouštíš-li si nemožnost zastavení všech nečistých myšlenek, stále alespoň udržuj v čistotě stopu zvuku. Potom vím, že jakmile se přepojím na zpívání, bude zde čistý zvuk. Přehozením mentální výhybky mohu přejet z máji do džapy. Ale jak udržet připoutanost k čistému zvuku?

Je to pravý zápas. Kašlu na špatné přemítání. Upoutávaje na stopu několik chvil, moje mysl i můj hlas a čelisti, nutící uctívat svaté jméno, hledají úkryt ve volání svatého jména - ale

potom se znovu stahují na jinou stopu, buď nějaké oddané služby, nebo nějaké máji, která je neúnavná. Je tu snad nějaké tajemství? Posílám své prsty přes kuličky, důsledně zpívám, zachraňuji svůj nejlepší čas pro zpívání, rozumově si vědom toho, že zpívání je dharma tohoto věku, což kážu jako podstatu uvědomování si Kršny, a jsem si vědom svého ubohého zpívání. Naděje za nadějí: zítřek snad bude lepší... „Ó Kršno, ó Rámo, ó Pánova energie, Haré, prosím Tě, vezmi mě do Tvé služby.“ Ale potom jsem dorazil na planinu a uvažoval: „Tohle je ohromné přechodné pásmo. Rozprostírá se široko, daleko. Zdá se, že nemůžeš jít dále, než kam sahá přechodné pásmo. Přestal ses dopouštět čtyřech hříšných činností (dříve jsi ani nevěděl, že jsou hříšné) a jsi zavázán přísným slibem zpívat šestnáct kol denně. Avšak i přes vyvinutí určitého množství pokroku, dokonce po zasvěcení pravým duchovním učitelem v parampaře, po letitém zpívání, stále ještě paběrkuješ v obrovských rozlohách přechodného pásma.“

Máš se tedy rozhodnout, že nemůžeš jít dále? Je to skromnost, která ti brání usilovat o čistou lásku k Bohu? Ne. Bojíš se zanechat hmotného života jednou a provždy. „Ó Pane můj, kdy budou mé oči ozdobeny neustále tekoucími slzami lásky, když zpívám Tvé svaté jméno? Kdy se můj hlas zalkne a kdy se mi začnou ježít vlasy na těle při přednesu Tvého jména?“

Kdy přijde den, kdy budu zpívat svatá jména a nikoliv jenom „svá kola“? Meditovat na „druhém kole“, na „třetím kole“, na „čtvrtém kole“ znamená míchat čistý zvuk Kršnova jména s myšlenkou na obyčejný počet. Jedna, dva, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm, devět, deset, jedenáct, dvanáct, třináct, čtrnáct, patnáct, šestnáct. Jenomže tato čísla sama o sobě jsou „niyama-

ágraha“ - následování předpisů bez realizace. „Teď jsem na druhém kole“, „Oh, tohle je třetí kolo“ - co je to za druh zpívání a naslouchání?

Jak často říkáš, s pošetilým uspokojením: „Dokončil jsem svá kola“, „Dokončil jsem zpívání“, nebo „Odsloužil jsem svá kola.“ Ale zpíval jsi, jako se modlí Pán Čaitanja? Nikoliv, dalo ti příliš práce pokoušet se zůstat v bdělosti, pokoušet se udržet svoji mysl na správné stopě. Kam se poděl čas pro volání u nohou svatého jména? Nestalo se že bys „dokončil zpívání“. Ani jsi nezačal! Zpívej pokorně a pros o odpuštění za tvoje urážlivé zpívání a o příležitost k nápravě.

Z přestupků v přechodném pásmu se můžeme vyprostit upřímnou lítostí nad tím, že tu vezíme. Potýkej se, trap se tím. Tehdy můžeš zdokonalovat. I v hmotném světě dochází k opravám díky nespokojenosti a nespravedlnosti. Reformátor pracovních podmínek či bojovník za lidská práva - vyžaduje přeměnu, reformu. Protestuje a stávkuje. Bojuje. Svaté jméno je jediným východiskem z hmotného světa. Je to slovně vyjevená milostivá podoba Pána; zanedbáváme-li svaté jméno, zanedbáváme Kršnu samotného. Jak žalostné! Nechopím-li se této milosti, jsem horší než mrtvola. Vědomě popíjím jed. Marním svůj život. „Proč si mě nikdy nespoutalo toto zpívání? Dnem i nocí mé srdce hoří jedovatým ohněm svěskosti, ale já si nevšímám prostředků k jeho záchraně.“ Mám se tady teď posadit - a ať se to stane? Reformátor džapy bojuje proti nepozornosti, proti škodlivému zpívání.

V Padma Puráně je uvedeno, že i člověk, který žije naprosto hříšným způsobem, bude dokonale chráněn Pánem, jestliže se Mu jednoduše odevzdá. Uznává se, že ten, kdo se odevzdá

Nejvyšší Božské Osobnosti, se osvobodí ode všech hříšných následků. A dokonce i když se někdo proviní proti samotné Nejvyšší Božské Osobnosti, stále může být vysvobozen prostě vyhledáním ochrany Pánova svatého jména.

- Nektar oddanosti

Jméno se od Kršny neliší, avšak v této pasáži Rúpa Góswámí rozlišuje. Nektar oddanosti říká, že i když urazíte Nejvyšší Božskou Osobnost, můžete být vysvobozeni svatým jménem. Jaký je tedy rozdíl? Jméno je velice milostivá podoba Kršny. Tak se snadno můžeme stýkat s Kršnou. Nic zvláštního se nepožaduje - žádná tvrdá pokání či rituály. Jméno je Kršna; právě jako Pán Čaitanja je Kršna, a to velice, velice milosrdný Kršna, tak se Kršna natolik, smilovává, že jestliže se na Něho obracíte v této podobě svatého jména, všechno se odpouští.

Urazíte-li Pána, přesto můžete být vysvobozeni jednoduše přijetím ochrany svatých jmen Pána - Haré Kršna, Haré Kršna, Kršna Kršna, Haré Haré / Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré. Jinými slovy, zpívání Haré Kršna je prospěšné pro vymýcení všech hříchů. Avšak dopouští-li se někdo přestupku proti Pánovu svatému jménu, pak nemá žádnou šanci na osvobození. Nicméně, existuje způsob, jak být ospravedlněn za přestupky u nohou svatého jména.

Šríla Prabhupáda píše:

Při zpívání Pánova svatého jména bychom měli být opatrní, abychom se nedopouštěli deseti přestupků. Od Sanat-kumáry se dozvídáme, že i když je člověk těžkým hříšníkem v mnoha směrech, osvobodí se z odporného života přijetím ochrany Pánova svatého jména. Vskutku, není-li lidská bytost lepší, než

dvounohé zvíře, osvobodí se, jestliže vyhledá ochranu ve svatém jménu Pána. Proto bychom měli být velice pozorní, abychom se vyvarovali přestupků u lotosových nohou Pánova jména.

- Šrímad Bhágavatam, 7.5.23-24, výklad

Potom Šríla Prabhupáda vymezuje deset přestupků. Ve svém výkladu uvádí desátý přestupek poněkud neobvykle: „Neprobouzet transcendentální oddanost ke zpívání svatého jména i přes vyslechnutí všech pokynů písem.“ Jsi-li tak necitlivý a natvrdlý, že i po vyslechnutí všech těchto pokynů, po obdržení svatého jména od svého duchovního učitele a po vykonávání džapy stále ještě nevyvíjíš pouto ke zpívání svatého jména - pak je to onen desátý přestupek. Šríla Prabhupáda dále říká:

Neexistuje žádný způsob, jak odčinit nějaký z těchto přestupků. Proto se doporučuje, aby přestupník proti nohám svatého jména vytrval zpívat svaté jméno čtyřicet hodin denně. Pravidelné zpívání svatého jména zbaví oddaného přestupků a potom bude povýšen na transcendentální úroveň, na které může zpívat čisté svaté jméno a takto se stát milencem Nejvyšší Božské Osobnosti. Je doporučeno, že přestože se někdo dopouští přestupků, měl by pokračovat ve zpívání svatého jména. Jinými slovy, zpívání svatého jména nám snímá přestupky.

Knihy Náma-kaumudí doporučuje, že když se někdo prohřeší proti lotosovým nohám vaišnavy, měl by se před tímto vaišnavou pokorit a být ospravedlněn; podobně, prohřešuje-li se někdo proti zpívání svatého jména, měl by se odevzdat svatému jménu a takto být od svých přestupků osvobozen. Člověk by

měl být velice pokorný a trpělivý v přednášení svých přání a zpívat modlitby napsané pro velebení svatého jména. Zde je modlitba „Dakša“ k Pánovi Šivovi (kterou se také můžeme modlit ke svatému jménu za naše přestupky):

Neznal jsem slávu tvé osobnosti, a proto jsem spáchal prohřešek proti tvým lotosovým nohám na veřejném shromáždění. Přesto jsi tak laskavý, že můj prohřešek přehlídíš. Místo toho, když jsem poklesl kvůli obviňování tebe, jsi mě zachránil svým milosrdným pohledem. Jsi nanejvýš dobrotivý. Odpuť mi, laskavě, a spokoj se se svými vlastními povznesenými vlastnostmi.

A Rúpa Góswámí se ve své Námástakam modlí, že člověk by měl být velice pokorný a trpělivý v přednášení svých přání a zpívat modlitby určené k velebení svatého jména:

Ó, hari-námo, konečky prstů Tvých lotosových nohou jsou neustále uctívány oslnivou září vycházející ze šňůry drahokamů známých jako Upanišady, korunní klenoty Véd. Jsi věčně zbožňována osvobozenými dušemi, takovými jako Nárada a Šukadéva. Ó, hari-námo, odevzdávám se Tvé dokonalé ochraně.

Verši tohoto druhu se můžeš modlit ke svatému jménu. Dopouštíš-li se přestupků proti Haré Kršna, pak je to také Haré Kršna, ke kterému musíš jít pro ulehčení. Nemůžeš dostat odpuštění za své přestupky proti svatému jménu jinak, než od svatého jména. Stejně tak jako když urazíš osobu; musíš k takové osobě přistoupit a požádat o odpuštění za svůj přestupek. Musíš opravdově pociťovat lítost. Neboli: „Lékem na urážlivé zpívání je pokračovat ve zpívání“. Ale musíš zpívat s touhou po zlepšení. Je to tvoje cesta zpátky k Bohu, musíš ji šlapat

poctivě. Jestliže toto vědomí nevstoupí do tvé mysli a do srdce, pak nebude vůbec snadné zpívat, zdokonalovat.

Rúpa Góswámí vysvětluje takové neochotné zpívání nováčka. Přirovnává ho k člověku se žloutenkou. Člověku se žloutenkou chutná všechno hořce. Avšak lékem na tuto žloutenkovou nákazu je pravidelný příjem nejkonzentrovanejších sladkostí, jako cukrkandl. A přesto i cukrkandl chutná člověku se žloutenkou hořce. Ale když přijímá a přijímá, vrací se mu postupně jeho přirozená chuť a cukr mu sládně. Rúpa Góswámí to tedy přirovnává k začátečnickově zpívání svatého jména. Říká, že svaté jméno je ve skutečnosti ze všeho nejsladší. Je lahodnější než jakákoliv chuť hmotného světa. Chuť štěstí v hmotném uspokojování smyslů je ničím ve srovnání s příchutí Boží lásky zpíváním Haré Kršna. Ale jelikož je začínající oddaný ještě ovlivňován hmotnými touhami, je pro něho někdy sladké jméno také bez chuti. A lékem je pravidelné užívání svatého jména, což duši navrátí její původní chuť ke zpívání jmen Nejvyšší Božské Osobnosti.

Duchovní učitel zná tuto vědu o zpívání. Chová se jako doktor k churavému žákovi a předepisuje toto zpívání Haré Kršna, takže žákovi se může vrátit jeho přirozené zdraví. Zdravím se tu nemyslí tělesné zdraví, nýbrž věčný stav zdraví. Oddaný může znovu získat své věčné duchovní tělo a žít s Kršnou v duchovním světě. Toto lze dosáhnout pomocí zpívání. V tomto stadiu tedy musíš mít plnou víru v pokyny duchovního učitele a zpívat Haré Kršna, ať pociťuješ extázi či cokoliv.

Rozuměj, že Kršna je Jeho jméno a že ve svém jménu k tobě přichází jako veliká laskavost: „Ó pane můj, z laskavosti

jsi nám umožnil, abychom se k Tobě velice snadno přiblížili prostřednictvím Tvých svatých jmen.“ A potom jdi k oné osobě - Náma Prabhu -, kterou jsi urazil, která jediná tě může zachránit a pros o odpuštění - zpíváním. „V těchto čtrnácti vesmírech neexistuje nic než zpívání Haré Kršna“, říká Bhaktivinód Thákur. Doznávající, že zpívám uboze - prosím vás, považujte mne za pokleslejšího než vy - prosím o nápravu zpíváním Ha-re Krs-na.

Oddaná služba v hnutí pro uvědomování si Kršny nám poskytuje mnoho příležitostí ke službě Kršnovi vedle zpívání svatých jmen. Tato skutečnost nezmenšuje slávu svatého jména, nýbrž zvětšuje ji, neboť zpívání je klíčem celého oddaného způsobu života. Četl jsem o křesťanských mniších, kteří praktikovali osamělou modlitbu, avšak neměli žádné prasádam, nebo uctívání Božstev, či živý Kršna kírtan. Neměli ani podporu takových velkých nektaruplných áčárjů čistoty lásky k Bohu jako Šukadéva Góswámí, šest Góswámíů a Šríla Prabhupáda. Pro křesťanské mnichy bylo praktikování zpívání lpěním na jménu ve světě, který raději neosobně považovali za naprostou iluzi.

My také musíme zcela záviset na svatém jménu, avšak zároveň naše nepokojné povahy mohou být očištěny konejšivými paprsky daršanu Jejich Veličenstev Šrí Šrí Rádhá-Dámodara, Šrí Šrí Rádhá-Góvinda, Šrí Šrí Gaura-Nitái a Pána Džagannátha. Jak píše Bhaktivinód Thákur: „Přijímáním Pánova prasádam jsou ovládány naše smysly... kdykoliv přijmu zbytky prasádam, zakouším nový život.“ Podobně Šríla Prabhupáda říkává, že požadujeme jak dietu, tak medicínu: medicínou je zpívání Haré Kršna a dietou je prasádam. A dokonalostí očí je dívat se na Božstva, a dokonalostí hlavy je

sklánět se před Božstvy Pána. Nadto plně zaměstnáváme své tělo, mysl a smysly v čisté oddané službě. V Nektaru oddanosti Šríla Prabhupáda píše:

Ve Skanda Puráně je řečeno, že ti, kdo jsou přitahováni k obřadním činnostem, čtyřem zásadám společenského života a ke čtyřem zásadám duchovního života, jsou považováni za oddané. Ale aby oddaní byli skutečně zapojeni v prokazování služby Pánovi přímo, musí být bhágavatas, čistí oddaní.

Šríla Prabhupáda nám v Nektaru oddanosti také sděluje, že příležitost k zapojení se do oddané služby leží mimo osvobození: „Osoba, která je neustále zaměstnána zpíváním svatého jména a která pocítuje transcendentální blaženost, jsouce zapojena v oddané službě, obdrží přesto pravou mukti.“ (Ádi Purána)

To je příčinou opravdového štěstí, že nám Šríla Prabhupáda daroval plný duchovní život, ve kterém zpíváme Haré Kršna. Oblečení jako vaišnavové, pouze s oddanými jako přáteli, zpíváme. Pod zkušeným vedením pravého duchovního učitele zpíváme Haré Kršna. Žijeme-li v templu (Vaikuntha), zpíváme. Cestujeme-li v sankírtanovém voze, zpíváme Haré Kršna. Před a po dívání se na Božstva, při přijímání čaranámry, uctívání tulasí, naslouchání Šrímad Bhágavatamu (nejvyšší vědě o Bohu), zpíváme Haré Kršna, Haré Kršna, Kršna Kršna, Haré Haré / Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré. A zpíváme nejvyšší jméno Boha - KRSNA. Tisíce jiných jmen Boha se rovnají pouze jedinému jménu Kršny.

Veškerá sláva Šrílovi Prabhupádovi! Veškerá sláva sankírtanovému hnutí! Nemusíme zpívat osamoceně v zoufalé nejistotě. Máme podporu ohromných vojsk ve vyhánění

démonů. Nezpíváme ve světě vzduchoprázdna. Byli jsme obdařeni plnou manifestací duchovní reality, v níž vykonáváme dharmu tohoto věku.

Pročež, povznes malinkou duši s vděčností, v jistotě a pod ochranou - zpívej a zpívej a zpívej. Haré Kršna, Haré Kršna, Kršna Kršna, Haré Haré / Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré.

Mandalešvara a já na procházce, džapujeme v překrásném soumraku Gítá-nágarí. Zpívám své sedmnácté kolo. Ptám se: „Máš něco, co bychom měli projednat?“ Říká, že ne. Povídám: „Ano, zpívání stačí.“ Jdeme dál předjarním blátem: „Haré Kršna, Haré Kršna, Kršna Kršna, Haré Haré / Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré.“ Vzpomínám si na jeden starý zenový příběh. Dva mniši jdou pralesem. Najednou vedle sebe slyší ukrutný řev lva. Jeden z nich propuká ve smích. Zenový příběh je neúplnou realizací, přinejmenším. Můžeš se smát smrti, nicotě, strachu, bolesti, násilí, iluzi - avšak smích nebo meditace nad nicotou ti ve skutečnosti nepomůže. Budeš se muset znovu narodit a znovu zakoušet duality. Nicméně, ante náráyana-smrtih, ve chvíli smrti bude vyzkoušena tvoje oddaná služba. Zpívej Haré Kršna mantru. Nezpívej jako papoušek, který se může naučit vyslovovat „Haré Kršna“, avšak je-li uchopen za hrdlo, křičí: „Krá, kráá!“ Prabhupáda říká, že bychom měli sloužit tak, že když přijde smrt, budeme zpívat Haré Kršna.

* * *

„Jestliže srdce člověka neroztává, jestliže z jeho očí slzy nekanou, jestliže jeho tělo se nezachvívá a ani vlasy se mu neježí, když zpívá Haré Kršna mahámantru, může se usuzovat,

že jeho srdce je tvrdé jak ocel. To kvůli jeho přestupkům proti lotosovým nohám svatého jména.“ Tento verš by nás neměl nutit pokoušet se násilím zaujmout či napodobovat tento stav, nýbrž měl by v nás vzbuzovat pokoru ohledně našeho zpívání. Roztává naše srdce, když zpíváme? Tečou nám slzy, chvěje se tělo? Znovu a znovu upozorňujeme - nepokoušejte se přivodit si tohle, nýbrž dbejte na své pokorné postavení, jelikož tohle se neděje; zpívání není prvotřídní, díky přestupkům proti svatému jménu. Zpívej srdcem a duší časně zrána a budeš připraven zvládnout všechny překážky dne.

* * *

Chceme se osvobodit a chceme šířit svaté jméno, a je to právě svaté jméno, které nás osvobodí. Kršnu potěší, když zpíváme, a potěší Ho, když rozdáváme. Íšvara Purí radil Pánu Čaitanjovi: „Můj milý hochu, pokračuj v tancování, zpívání a vykonávání sankírtanu ve společnosti oddaných. Krom toho, chod' a zvěstuj cenu opěvování „krsna-náma“, neboť tak budeš moci vysvobodit všechny pokleslé duše.“

* * *

Na zpívání musíš myslet jako na službu duchovnímu učiteli, nikoliv jenom jako na svoji vlastní sádhanu. Prabhupáda mi určil různé odpovědnosti a jestliže je budu zanedbávat, nebude spokojen. Duchovní život spočívá na zpívání. To je hlavní učení. Zpívej Haré Kršna, zpívej šestnáct kol. Jak by to tedy nemohlo být myšleno jako služba duchovnímu učiteli? Někdy může duchovní učitel zpozorovat: „Hleďme, nějaký žák, který nezpívá. Copak je tohle za žáka? Slíbil, že bude zpívat. Stále zdůrazňujeme zpívání.“ Nezpívám-li, nemohu dělat pokroky v oddané službě. Proto to není právě tvoje sádhana,

nýbrž všechno, co děláš, musí být služba Kršnovi a duchovnímu učiteli. Všechno. To by mělo být naše zasvěcení, že nic neexistuje odděleně.

* * *

Myslím, že bych udělal lépe, kdybych si raději nevšímal přílišného zaobírání se kusem nečistoty, než abych to měl neustále v mysli pod dozorem, křičíce: „Hrome, pořád to tam je; a znovu, podívej, je to stále tady; jak vytrvale to tady dřepí! Ú, jaká nemoc! Budu toho kdy zbaven, dříve než přijde smrt?“ Je to jako přílišné vyzývání k bídě v mysli. Ať se tedy pokusím nebýt tak ztrápený a namísto toho ať mysl natočím někam jinam, třebaže kusy nečistot (neboli duševního trní) zůstávají. Existuje Čánakja sloka, která říká, že duševní špína nemůže být vyplavena ani stonásobnou koupelí v posvátné řece. A přece, podle Šikšášтаки, tuto špínu, tento prach nashromážděný za mnoho životů, může setřít svaté jméno.

* * *

Dneska na přednášce v New Yorku jsem zdůrazňoval, aby oddaní zpívali a pociťovali přitom osobní spojení se svým duchovním učitelem. Toto samo o sobě pomůže udržet naši mysl upnutou ke svatému jménu. Stále si připomínej, že svému duchovnímu učiteli jsi slíbil zpívat Haré Kršna bez přestupků, včetně přestupku nepozorného zpívání. Je to osobní závazek a oddaný by měl zpívat, držíce v mysli tento pokyn duchovního učitele, a tak udržovat osobní spojení. Studuj kapitoly písem o svatých jménech, takové jako zpívání Adžámila nebo pokyny Haridáse Thákura o svatém jménu, či popisy Pána Čaitanji v Ádi-líle, sedmé kapitole, o zpívání svatého jména pod vedením

Íšvary Purího. Až tyto věci vstřebáš a více zrealizuješ důležitost svatého jména, měl bys pokorně zpívat s odevzdáním se.

* * *

Pozornost vyjadřuje také oddanost. Buď v tom stále lepší a lepší. Představ si, že něco děláš dlouhé roky, aniž by se ti v tom dařilo lépe. Co to znamená? Nyní získávám jednoho nového služebníka po druhém. Když začínají, nevědí toho moc. Třeba při áratí oddaný přinese příslušenství bez lastury. To je velké opomenutí. Řeknu mu: „Když neseš příslušenství k áratí, přijdi s lasturou.“ „Ano, dobře“, odpoví. A obvykle následující den přichází s lasturou. V nejhorším případě na to může zapomínat dva dny za sebou. Avšak dokážete si představit někoho, kdo by něco provozoval celé roky, aniž by dělal to podstatné? Mohl bych si myslet pouze to, že je velice hloupý, jako osel, neboli že je nevědomý.

* * *

Hlavní věcí je upoutat svoji mysl na zvuk zpívání. Když vyvíjíš úsilí a toužíš svoji pozornost udržet v soustředění, přirozeně to přináší náladu oddanosti. Toto je způsob, jakým sloužíš svatému jménu. Stejně jako při vaření; jestliže se usilovně snažíš, abys pokrm nepřipálil, abys přesně okořenil a abys vaření pečlivě uhlídal, potom vyjadřuješ svoji oddanost tímto způsobem. Vedle vaření můžeš přemýšlet: „Kršno, prosím Tě, přijímej tuto hezkou úpravu, kterou vařím pro Tebe.“ Avšak hlavní oddanost spočívá v pěkném vaření pro Kršnu. Takže ve skutečnosti bys měl pečlivě zpívat a když se na to soustředíš, pak je to ta nejlepší meditace. V pozdějších stupních přijdou spontánní myšlenky na Kršnu. Prostě jen svoji mysl udržuj upnutou k naslouchání svatému jménu.

* * *

Musíš být pozorný a ovládat svoji mysl. Nezpívej nevědomě. To naznačuje, že máš rozumové pojetí zpívání: „Zrovna se do toho nemohu vpravit. Není to důležité.“ Někdy si lidé přečtou směrnice, jak s něčím zacházet, avšak mají tolik jiných starostí, že těmto nařízením zrovna nemohou věnovat pozornost. Nic to pro ně neznamena. Není pro ně to důležité. Mohou říkat: „Někdo jiný to dokáže. Já se na to nemohu soustředit. Je to tak triviální.“ Nezmenšuj tedy svaté jméno v pohodlí své mysli. Je směšné, když skutečně nemůžeš přijmout, že se předpokládá, abys svůj nejlepší rozum použil k soustředěnému opakování svatého jména.

* * *

Máš-li osmistopou mysl, která tě vyrušuje při zpívání Haré Kršna, pak jediným lékem je umístit Kršnu do všech osmi stop. V Bhagavadgítě Kršna říká, že kamkoliv se mysl zatoulá, musíš ji přivést zpět pod vládu vyššího já. Buď svědomitý.

* * *

Říkat: „Usilovně jsem se snažil - skoro se mi to dařilo“, není dokonalost. Zpíváš-li s přestupky, pak tvoje zpívání bude škodlivé. Nicméně, to neznamena, že skončím se zpíváním nebo že přestanu kázat. Měl bych se povzbuzovat právě svým úsilím, i když je nedokonalé. Jen pokračuj. Možná, že svojí oddanou službou Kršnu na nějakou dobu nezískám, avšak měl bych se neustále snažit - jsouce uspokojen džapou a nektarem, obdrženým z tohoto úsilí. Vyšší stupeň zpívání je láska a na tomto stupni neexistuje žádné větší úsilí. Je to spontánnost. Ale ne, že by nejlepší zpěvák Kršnových jmen vynášel svoje zpívání

jako nějaký veliký výtah břemen. „Ó, je velice slavným zpěvákem. Po mnoho let, den za dnem se snažil a nyní se ve svém zpívání zdokonalil. Dokáže ovládat svoji mysl.“ Vzpomínám si na jeden rozhovor s jedním profesorem, praktikujícím buddhistickou meditaci. Vysvětloval, jak do mysli nepouštět všelijaké různé myšlenky. Jakmile nějaká myšlenka vchází jako vetřelec, s velikou srdnatostí ji odraz; vchází-li nějaká další, vyžeň ji ven. Tímto způsobem medituješ - velice usilovně. Můžeme uvažovat: „Nyní se vyhýbám druhému přestupku, nyní se vyhýbám všem deseti přestupkům - jsem bdělý, jsem pozorný“, atd. Jenomže my nejsme jako kejklíř, který si na hlavu vrší ještě jeden točící se talíř, pak další, pak ještě jeden a potom je dokonalý. Jinými slovy, svaté jméno je Kršna, který, je-li plně potěšen, se zjevuje na jazyku čistého zpěváka, přednašeče. Netvoří Ho zpěvák. Konečně, pouze láskyplná služba Ho uspokojuje a to je způsobeno spojením se s tím, koho už Kršna zná. Ovšemže Kršna zná každého, avšak v podmínkách oddané služby je to odlišné. Řekněme, že jsem byl veliký darebák a nyní spouštím veliký nárek lásky: „Ó Kršno! Ó Kršno! Kršno!“ On řekne: „Oh? Kdopak je tohle se všemi těmi ujištěními lásky ke Mně? Co je to za povýšence?“ Avšak, jestliže Mu některý z Jeho důvěrných společníků, jako Rádharaní, sdělí: „Tahle zpívající osoba je skutečně velice dobrým oddaným. Přimlouvám se za něho“, potom Kršna může říci: „Oh, pak tedy all right.“ Neprijme tě bez doporučení; je to milost.

* * *

Naše úsilí zpívat poctivě Kršnu uspokojuje a On odpovídá; avšak není to právě kvůli naší vytrvalé snaze, že se tak zachová. V Bhágavatamu Prahláda říká svému otci: „Kršnu

nemůžeš poznat vykonáváním těžkých pokání, ani předpisy pro sannjásu, ani předpisy pro grhasthu.“ A uvádí drsné příklady, jako například vcházet do řeky po krk v zimních dnech. Není to tak, že se nakonec můžeme pokoušet zpívat tak usilovně, abychom svaté jméno srazili na kolena - „Teď jsem tě dostal pod svůj krok!“ Ne, o Kršnu musíš prosit! A zpěvák se musí vyhýbat přestupkům ve své službě. Kršnu nepřivábí právě těžké úsilí, nýbrž naše otírání v prachu lotosových nohou čistých oddaných.

* * *

Kršna se zjevil v lůně ISKCONu. Ačkoliv je zpívání svatého jména absolutní, zpívá-li někdo, kdo jedná hříšně, nedostaví se plný účinek. Allen Ginsberg cestoval do Indie a zpátky přivezl svaté jméno dokonce před Prabhupádou, jenomže jak účinné bylo tohle marihuana-homosexuální zpívání? Svaté jméno musí být zpíváno tím, kdo slouží Šrílovi Prabhupádovi v Mezinárodní společnosti pro uvědomování si Kršny. Tehdy je zpívání čisté. Potom se dostaví plný účinek.

* * *

Před džapou neexistuje žádná „schovka“; je to zápas. Není tu žádná zkratka. Skrýší je odevzdat se boji. Skrýší je obávat se smrti a brát to jako velice naléhavé, že musíš zpívat Haré Kršna. Na některých plakátech jsme použili rčení: „Zpívej, dokud můžeš“, a ukázali jsme strašidelný obrázek hřbitova. Měli bychom tedy uvažovat jako: „Zpívej, dokud jen můžeš.“ To je ta skrýš. Lásku ke Kršnovi vyvíjíš voláním, nářkem, jako když dítě nařiká za matkou: „Kršno, synu Nandy, jsem vhozen do tohoto oceánu rození a smrtí. Prosím Tě, zachraň mě a umísti mě jako jeden z atomů k Tvým lotosovým nohám.“

* * *

Nejlepší je, když se ke svatému jménu modlíš a přitom nasloucháš vibraci. Stav myšlení na Rádhu a Kršnu a Jejich podoby se dostaví automaticky. Nedá se to vynutit. Když se mysl toulá, přiveď ji zpátky způsobem modlitby a snažné prosby, rozmýšlejíc: „Ó svaté jméno, já toužím zpívat, toužím naslouchat a chci Ti sloužit zpíváním a nasloucháním.“ Pak prostě praktikuj mantra-jógu rozechvěním jazyka a nasloucháním. U svatého jména nedělej výklady nebo fantazie. Teprve až láska, o které se zmiňuje Kršnadása Kavirádz v Čaitanja-čaritamrtě, je tím nejvyšším stadiem. Po tomto bychom měli toužit a o tohle usilovat.

* * *

Pokud jde o ovládání mysli, postačují dva zaměstnané smysly. Účastníme-li se procesu naslouchání a procesu opěvování jazykem, pak tyto dva smysly mohou ukořistit mysl pro Haré Kršna mantru.

* * *

Do zpívání bychom měli vkládat více a více své duše, citu a prosby, nemyslet si, že tohle zpívání překonáme, nebo že zpívání povede k něčemu jinému než ke zpívání. Několikrát jsem to vysvětloval jednomu oddanému, který říkal, že na Džanmáštamí zpíval šedesát čtyři kola. Když zpíval, měl pocit, jakoby se cosi mělo odehrát, že kdyby zpíval dostatečně, přihodilo by se „to“. Nicméně, jeho závěr byl nakonec takový, že je stále ještě darebák, i po zazpívání šedesáti čtyř kol. Jiný závěr je takový, že nikoliv zpíváním se „to něco“ děje, nýbrž „to něco“ se děje, zatímco zpíváme. Co bychom měli dělat, je

právě vkládat do toho více našeho vědomí. Příkladem je pseudo-duchovní hippy impersonalistická filozofie, že to, co se skutečně děje, je cokoliv, co se děje právě teď. V krátkosti je to obsaženo v onom rčení: „Bud' zde a nyní.“ Měl jsem přítele, který říkal: „Pokud jde o věčnost, neexistuje žádný život po životě. Ale věčnost tu existuje - věčnost znamená nyní, to co se děje právě teď.“ Ve skutečnosti však tato filozofie vede k hedónismu (požitkářství) - ta chvíle, cokoliv se děje, je všechno, co existuje, takže se do ní musíš opravdově „zavrtat“. A někdy se ucházejí o duchovno - že všechno právě teď je svaté a že tohle je to, co je transcendentální. Vkládej pouze sebe, vlož smysl pomíjivému životu a bude to zbožné... Avšak to je faleš, neboť existuje další život; existuje Kršna, Nejvyšší Božská Osobnost, za hranicemi tohoto světa. Není to tak, že tohle je všechno, co existuje, takže bys do toho měl vkládat všechno. Nepřijímáme tuto filozofii. Nicméně, můžeme se chopit oné mentality. Můžeme použít to - „Zde a nyní“ - , neboť jsme získali věčný transcendentální život, který nám byl darován v uvědomování si Kršny. Zpívání je Kršna, takže pro nás je pravdou, že všechno je zde. „Zde a nyní“ - Kršna je skutečně tady ve svém jménu. Všechno, co bys měl dělat, je vpravit se do toho, neboli získávat tím, že toto je Kršnové jméno. Během zpívání bys tedy neměl odbíhat k něčemu jinému, nebo chodit někam jinam, nebo čekat, že se stane „to něco“, nýbrž měl bys realizovat právě to, že jméno je skutečně Kršna. Potom, když více realizuješ Kršnu, více pronikáš do zpívání. Realizuješ, že zpívání znamená jednoduše zpívat Kršnové jméno, a toužíš po něm více a více. Zajisté, v podstatě je pravdou, že zpívání vede k pronikání a hlubšímu porozumění, avšak k hlubšímu porozumění toho samého - že Kršna je Jeho jméno, že Kršna je skutečně Jeho jméno. A tehdy to realizuješ více - že Kršna je

skutečně Jeho jméno. Někdy z toho získáme trochu porozumění. Říkáme: „Víš, zpíval jsem. Je mi jasné, že jméno je ve skutečnosti Kršna.“ Nebo můžeme studovat a potom pochopit: „Oh, skutečně, jméno je Kršna. Kršna je Jeho jméno, Kršna je tak podivuhodný a Kršna se realizuje ve svém jménu.“ Zdokonalovat zpívání znamená realizovat tohle více a více. Stejně jako s Božstvy - Kršna stojí na oltáři, tedy neustále chodíme a díváme se na Kršnu. Nejlepší způsob, jak přijmout Jeho „daršana“, je dosáhnout větší a větší realizace, že Kršna zde skutečně stojí. Ne, že musíš vidět záři vycházející z Božstev, nebo Ho vidět hýbat se, nýbrž že přichází v této podobě. Je právě Kršna v této mosazné podobě. Není mosazí, je Kršna - ale je přesně jako On. Se jménem je to stejné. Jméno je ve skutečnosti Kršna. Nikoliv, že mimo zpívání - tedy něco jiného. Nýbrž zvuk vibrace je Kršna. Je to otázka naší pokory a vnímavosti. Prabhupáda užívá rčení: „ušní příjem“. Neseme tento zvuk a nasloucháme mu; to je jóga. Inu, je to takový jednoduchý proces. Můžeme dělat celkový pokrok.

* * *

Zpívání jako způsob života vyvěrá ze srdce. Zpívání bez přestupků. Není to jenom technika. V minulosti jsi byl obětí svých neovladatelných smyslů. Když zpíváš, měl by ses modlit ke Kršnovi: „Prosím Tě, zachraň mě před mými zuřivými smysly. Prosím Tě, Pane, zaměstnej mé smysly do služby Tobě. Dovol mi, prosím Tě, zpívat Haré Kršna upřímně. Prosím Tě, nenech mě vzdalovat se od Tvých lotosových nohou do kleští máji.“ Tento modlitební postoj během zpívání, jsouce si vědom své nebezpečné pozice, bude účinnější, než hýbání jazyka k horní části patra jako jihoindický bráhma.

* * *

Před několika lety jsme na vnitřním obalu Back to Godhead („Návrat k Bohu“) vytiskli článek, kde různí karmiové líčili své zážitky ze zpívání Haré Kršna. Jeden člověk řekl: „Nabíjí to moje baterie“, a další říkali jiné různé věci. Prabhupáda dodal: „V pořádku, ale musíte je zároveň vyučovat, že by měli přijmout celý proces.“ Ano, zpívání zahrnuje celý proces. Nechceme to lidem strčit do jejich životů jako lacinou záležitost: „Oh, zpívám, protože mě to uvolňuje z napětí, dříve než odejdu na výborovou schůzi“, nebo: „Před prací zpívám Haré Kršna.“ Je potřeba přilnout k celému procesu.

* * *

Náma cintámanih krsnas caitanya-rasa-vigraha. Vysvětlující tento verš, Šríla Prabhupáda říká: „... Gíta nebo Šrímad Bhágavatam nebo Kršnovo jméno nebo Kršnova podoba, zábavy, cokoli vztahu ke Kršnovi - všechno jsou jedno. Proto zpíváním Haré Kršna mantry se přímo sdružujete s Kršnou. Kršna je „námí“ a Haré Kršna mantra je Jeho jméno. Avšak jsou neoddělitelné. Jak by se jinak toto Haré Kršna hnutí tak rychle rozšířilo po celém světě? Neexistuje žádný rozdíl mezi zpíváním Haré Kršna mantry a setkáváním se s Kršnou z očí do očí, tváří v tvář. Prostě, člověk to musí realizovat. Očistíte-li se více zpíváním Haré Kršna mantry, budete se Kršnovi dívat přímo do tváře. Lidé se ptají: „Můžete mi ukázat Boha?“ Ano, můžeme Ho vidět. Jednoduše si připravte vaše oči. Jednoduše si připravte vaše uši, nasloucháním. Ceto-darpana-márjanam. Je to tedy velice vědecké, autoritativní, praktické hnutí. Zpívejte Haré Kršna mantru a budete si uvědomovat, že

postupně děláte pokroky ve sdružování se s Kršnou přímo, tváří v tvář. Je to možné.“

- Přednáška Šríly Prabhupády, 1.12.1973 v Bombaji

* * *

Jak můžeš zpíváním ovládnout svoji mysl. Toto je otevřená otázka. Dokonce i když se nedopouštíš velkých hříchů, lstivé hmotné touhy v mysli a skutečnost, že mysl je neovládnuta, ti znemožní zpívání. To je obzvláště nápadné v tomto věku Kali. Jediným řešením je pilně pracovat na džapě. Kršna říká, že kamkoliv se mysl zatoulá, musíš ji přivést zpátky pod vládu vyššího já. Jako když se rodič stará o malé dítě; rodič neustále dbá na to, aby se dítě nedostalo na zcestí. Rodič nemůže dítěti říci, aby více spolupracovalo a usadilo se na jednom místě. Rodič však musí neustále láskyplně bdít. Stejně tak i ty bys měl láskyplně a navíc důrazně ukázněvat mysl a hlídat ji soustředěnou na svaté jméno. Nehledej chybu v metodě. A nemysli si, že Kršna ti nepomáhá. Pomohl ti už tím, že ti dal sebe samotného ve svém svatém jménu. Nyní bys měl upřímně přilnout k tomuto procesu a „Bůh pomůže těm, kdo si pomáhají.“

* * *

Musíš si pouze uvědomovat důležitost zpívání. O všem, co káže áčárjové, by oddaní měli rozmlouvat a následovat to. Avšak nic nemůžeš strojeně kázat nebo předkládat někomu dalšímu, aniž to prvně nezavedeš u sebe. Nejdříve zkoumej své vlastní zpívání, potom svoji realizaci předávej druhým. Není to jako nějaké zákonodárství - chceš-li, aby něco vstoupilo do lidských srdcí, musí to nejdříve vstoupit do tvého srdce.

* * *

Zpíváním Haré Kršna vychází najevo tvoje spící láska k Bohu, stejně jako stloukáním mléka vychází máslo. Máslo už v mléku je, avšak musí být „vylákáno“ procesem stloukání. Tvoje láska k Bohu zde tedy žije, musí být pouze „vylákána“ tvým zpíváním.

* * *

Haré Kršna džapa by se měla zpívat za pohybu jazyka a rtů, slyšitelným odříkáváním a pronášením slov. Alespoň našich šestnáct kol bychom měli zpívat tímto způsobem. Můžeme-li nadto někdo zpívat Haré Kršna i v jinou dobu, je to dobré. Takové hlasité zpívání by nemělo být považováno za vedlejší. Zvuková vibrace je částí vnitřní, neboli duchovní energie. Nemysleme si, že hlasité zpívání je vedlejší, vnější, kdežto osamělé, či tiché, meditativní zpívání je vnitřní. Pánu Čaitanjovi lahodí vnější sborové zpívání kirtanu a nahlas se zpívá i džapa. Prabhupáda jednou řekl, že když se snažíme zpívat v mysli, může se stát, že bez hlasitého zpívání začneme naslouchat nesmyslu mysli. Takže, abychom přemohli vychylující se mysl, zpíváme nahlas. Recituješ-li překlad mantry, je to v pořádku; ale ne, že bys ho musel odříkávat pravidelně po každé mantře. Nevymýšlej si.

* * *

Ale najdu odhodlání zpívat Haré Kršna? Čítávám modlitbu Pána Čaitanji, v níž přiznává, že Ho svaté jméno vůbec nepřitahuje. A já myslím, že tohle je zajisté i můj případ, až na to, že já to nedokážu vyjádřit tak krásnou modlitbou nářku jako Pán Čaitanja. Jakýkoliv pokrok ve svém zpívání učiním, je

to díky Kršnově milosti ke mně. Když pozorujeme druhé, jak zpívají, s velkým zaujetím, získáváme z toho užitek. Slova by měla být zpívána s čistou výslovností a celé tělo by se mělo soustřeďovat na zpívání. Nemůžeme očekávat, že během zpívání Haré Kršna budeme provádět jiné věci. Není to tak, že můžeš nedbale zpívat a zároveň řídit vůz, vytáčet telefon, číst noviny, atd.

* * *

Neměli bychom zlehčovat naslouchání. Čemu nasloucháme? Kršnovu jménu. Poslouchání se při volání Kršnova jména se skutečně neliší od oslovování Kršny. Nemělo by se stávat, že bychom jméno opakovali mdle, či nevědomě. Ať tedy tvé vědomí myslí na vzývání Kršnova jména, zatímco toto jméno skutečně přednášíš. To se nazývá pozorné zpívání. Pokud se týká toho, zdali tě Kršna slyší - ano, Kršna tě slyší přímo, ale nemyslím si, že Prabhupáda stojí stranou tohoto přímého poslechu. Brahmánanda Mahárádža to nazývá „Prabhupádovo vědomí“. Znamená to, že když zpíváme, stejně jako když vykonáváme jakoukoliv jinou službu, uvažujeme, že to děláme právě proto, že nám to uložil Prabhupáda. Takže když zpíváme, děkujeme Prabhupádovi. Sám vím, že když zpívám Haré Kršna mantru a pocítím někdy vzrůst nepozornosti, spontánně zvolám: „Prabhupádo!“ Takové spontánní zvolání prozrazuje, že na zpívání myslím ve vztahu ke svému duchovnímu učiteli, který mi zpívání daroval. Zpívání vždycky prochází duchovním učitелеm. V čempak bychom se rádi stali tak pokročilými, že bychom nyní odšoupli stranou duchovního učitele? Já, alespoň, bych nerad sklízel takový pokrok.

* * *

„Devahúti nám ukazuje metodu pochopení transcendentálních námětů. Nestane se to vyzývavostí, nýbrž pokorou. Čistá cesta bhakti je cestou pokory. Takové je také učení Čaitanji Maháprabhua. Trnád api sunícena taror api sahisnuná / amániná mánadena kírtańyah sadá harih. Touží-li člověk po pokroku ve zpívání Haré Kršna, Čaitanja Maháprabhu doporučuje, abychom byli pokornější než tráva a snášenlivější než strom. Neměli bychom být ani trochu pyšní na svoji inteligenci, nýbrž měli bychom být připraveni vzdát úctu všem. Tehdy můžeme zpívat Haré Kršna bez přestupků.“

- Učení Pána Kapily

* * *

Každý, kdo je pyšný, může pohybovat ústy a zpívat Haré Kršna, avšak nebude mu dopřáno okusit skutečnou chuť sloužení svatému jménu, dokud se nestane velice pokorným. „Jsem příliš pokleslý. Nejsem žádná silná nezávislá živá bytost. Jednoduše závisím na Tvé milosti, prosím Tě tedy, ujmi se mě, jinak nemohu dál.“

* * *

Proč je to v některé dny boj, soustředit se, zatímco jindy to jde snáze? Právě tohle je definicí kolísavosti, nestálosti. Až zpevníš, bude to dobré každý den. V džapě můžeš dělat pokroky, jestliže se pokaždé těšíš zpívat ji, jestliže ze zpívání pociťuješ radost a jestliže zpíváš s ustáleným vědomím. Dalším měřítkem je to, že začneš pociťovat méně hmotných tužeb.

Tento příznak je důležitější než právě to, kolik blaha pociťuješ při mnutí růžence.

* * *

Když tě duchovní učitel požádá, abys zpíval Haré Kršna, což dělá obzvláště ve chvíli tvého zasvěcení, je to pokyn odlišný od jiného, který ti dá nějaký další oddaný v uvědomování si Kršny. Jeho prosba, abys zpíval Haré Kršna, když přijímáš zasvěcení, tvoří nejdůvěrnější osobní vztah mezi tebou a tvým duchovním učitelem, a mezi tebou a Kršnou v učednické poslušnosti. Tohle je tedy pravá spojka vašeho přátelství a tvé důvěry v jeho pokyny.

* * *

Někdo by mohl namítnout, že džapování je druhem líné inteligence, mdlého rozumu - jenom zpíváš. Avšak je velice důležité. Jestliže tedy víš, že je to přednost, pak bys měl ovládat svoji mysl. Svět se nezboří v těchto dvou hodinách, když zpíváš svá kola. Nepřerušuj je. Avšak někdy jsi nucen přerušit je a poznáváš, že to není dobré. Měli bychom se snažit žít mírumilovným životem. Neupravuj si svůj život tak, aby se stále podřizoval takovým přerušováním, která se stávají zvykem. Vyjíměčné krizové jednání se může vyskytnout, avšak ne, že se zmítáš z krize do krize. Snaž se svůj život uspořádat tak, abys džapu mohl zpívat soustředěně.

* * *

Zpíváš-li svá kola s velkou pozorností, můžeš tak pociťovat spojení se svým duchovním učitelem. Když zpíváš, uvažuj: „Můj duchovní učitel mi řekl, abych zpíval Haré Kršna,

a to samotné mi udělí čistou lásku k Bohu. Cítím skutečnou důvěru ve slova mého duchovního učitele. Proto budu zpívat, jak mne poučil.“ Tímto způsobem, vedle odříkávání Kršnových jmen, budeš myslet jak na svého duchovního učitele, tak na nejvyššího Pána.

* * *

Moji žáci se mně ptají, jak zlepšit svůj osobní vztah s duchovním učitelem. Řekl jsem jim tedy, že jestliže budou zpívat Haré Kršna s velikou důvěrou podle pokynu, který jsem jim dal, vytvoří to mezi námi skutečně důvěrný a naprosto transcendentální vztah. Je to také zkouška vztahu, který mezi námi existuje, pokud jde o zdokonalení našeho zpívání a naslouchání na cestě ke Kršnovi. Prosím tě, pokračuj v tom a přidávej více, tak, aby se zpíváním a nasloucháním z tvého srdce vyplavily všechny nečistoty a abys na konci života byl připraven vrátit se zpátky k Bohu.

* * *

Jestliže se při zpívání modlíš ke Kršnovi, aby tě očistil, je to v pořádku. Měl bys Kršnu prosit, aby ti pomohl lépe naslouchat. Samotné svaté jméno tě očistí. Při zpívání se nemusíš modlit za nějaké zvláštní očišťování. Pros jenom, abys byl schopen lépe naslouchat.

* * *

Měl bys mít vyhrazenou denní dobu, ať už odpoledne nebo kdykoliv jindy, ve které můžeš každý den zpívat zbytek svých kol. Důležitou věcí je pravidelnost, vhodné místo a doba ke zpívání. Nicméně, celá věc záleží na tvém odhodlání.

* * *

Nevadí, jestliže někdo slouží Božstvům a nemůže džapovat v časných hodinách. Třebaže podle šáster jsou jitřní hodiny, které bude muset obětovat, nejvýhodnější. Avšak to neznamena, že obětuje dobrou kvalitu svých kol. Měl by mít vyhrazený odpolední čas a tehdy eventuálně může dobře džapovat. Já osobně v časných ranních hodinách pracuji na životopise a plný počet svých kol zpívám odpoledne. Ale ve skutečnosti je odpolední džapování platné díky tomu, že mám vyhrazený čas - ne, že se pokouším uchvátit jedno kolo tady nebo támhle.

* * *

Když mraky zatáhnou oblohu, mé vědomí pokryje jemná, lstivá hmotná touha, bránící mně sloužit svatému jménu čistě. Ať se objeví jakákoliv pomíjivá věc, zcela mě rozptýlí mysl. Je pozorné zpívání důležité? Věřím vůbec, že v džapě je skryto tak mnoho? Ztrácím snad víru ve velké bohatství, které mohu nalézt v džapě? Takto naříkám...

* * *

Prabhupáda nás pobízí, abychom zpívali. Někdy říká : „Zpívej neustále.“ Zpívej vytrvale, neustále, tak, abys na Kršnovu jméno pamatoval v okamžiku smrti. Ante náráyana-smrtih.

* * *

Někdy se pokoušíme připomínat si „slokas“ při zpívání Haré Kršna. Mám za to, že je to jako pokoušet se běžet na dvou stopách magnetofonu najednou. Když recitujeme Haré Kršna

mantru, měli bychom naslouchat pouze jí a nikoliv snažit se zároveň odříkávat „sloka“. Často v Indii vidáme dělníky a dokonce i ženy, jak na svých hlavách drží v rovnováze veliké náklady a současně dělají jiné věci, jako že třeba rozmlouvají, nebo něco dalšího. Je to zajímavé balancování, nicméně, myslím si, že je lépe, když my své vědomí během džapy udržujeme naladěné na zpívání Haré Kršna.

* * *

Vhodné uspořádání začíná uspořádáním vaší sád hany - vašeho života. Vyžaduje to inteligenci. Karmí nemá čas ne seberealizaci. Provádí tolik činností, že si nemůže zařídit, aby zpíval jediný den či jediné kolo, Nějak by sis to tedy měl uspořádat, abys vedle svých denních povinností zpíval šestnáct poctivých kol. Víš, kdy přijmout prasádam, že?

* * *

„Ó, jaký nektar v těchto dvou slabikách: K r s - n a“.

- Rúpa Góswami (citováno - Šrílou Prabhupádou v Chicagu, v červenci 1975)

* * *

„Milý Pane, je možné, že v okamžiku smrti, kdy s námi lomcuje vysoká horečka, nedokážeme vzpomínat na Tvé jméno, podobu a vlastnosti kvůli poklesnutí, hladu, úpadku, ospalosti či ubohému nemocnému stavu. Proto se k Tobě, ó Pane, modlíme, neboť jsi velice něžný ke svým oddaným. Prosíme Tě, pomoz nám pronášet Tvé svaté jméno, pomoz nám myslet na Tebe, na Tvé vlastnosti a skutky, což může rozptýlit všechny následky našich hříšných životů.“

- Š. Bhágavatam, 5.3.12

* * * Při džapě se můžeme modlit, aby nám svaté jméno přineslo lásku k Bohu. To současně se neliší od pečlivého naslouchání. Musíme věřit, že Kršna je ve svém jménu a že pouhým nasloucháním Pánovu jménu vstupujeme do společnosti s Ním. Potom se v našich srdcích milostí Pána rozhoří láska k Bohu. Prabhupáda říká, že ke zpívání nedochází mechanickou cestou, nýbrž je počato Pánem, Jeho svobodnou vůlí. Tímto způsobem se postupně vypaří všechny naše hmotné touhy.

* * *

„Čaitanja Maháprabhu doporučil, aby každý zpíval Haré Kršna mantru a očistil tak své srdce od prachu. Je-li prach vymeten ze srdce, může člověk skutečně porozumět důležitosti svatého jména. Osoby, jež nejsou ochotné čistit svá srdce od prachu a chtějí věci nechat takové jaké jsou, nemohou získat transcendentální výsledek ze zpívání Haré Kršna mantry. Proto bychom se měli povzbuzovat, abychom rozvíjeli náš služebnický vztah k Pánu, neboť to nám pomůže zpívat bez přestupků. A tak je žák pod vedením duchovního učitele vychováván k prokazování služby a ke zpívání Haré Kršna mantry. Jakmile oddaný vyvine spontánní služebnický vztah, okamžitě může porozumět transcendentální povaze svatých jmen mahá-mantry.“

- Nektar oddanosti

* * * Co když při zpívání svých kol myslíte na denní oddanou službu? Není tak snadné zastavit proud našich myšlenek. Lépe tedy, když myslíš na oddanou službu než na

máju. Ale snaž se, pokud je to možné, vést své myšlení zpátky ke zvukové vibraci svatého jména. Tehdy, po takovém pohroužení se do zpívání, můžeš jít dále za svými denními činnostmi v tom nejlepší stavu.

* * *

Zpívání je přední službou - sravanam kírtanam visnoh smaranam. Takže, když tvůj služebnícký vztah a celá tvoje služba dosáhnou stavu bez přestupků, automaticky se zdokonalíš. Toto je velice důležité.

* * *

„V celém vesmíru existuje mnoho jmen Boha, avšak jméno Kršna je podle védského poznání nejvyšší. Proto Pán Čaitanja Maháprabhu doporučuje zpívání Haré Kršna jako nejvyšší způsob realizace tohoto věku.“

- Rádža-Vidjá

* * * Můžeš rozpoznat příčinu svého pomalého pokroku v seberealizaci - přestupkové, nepozorné zpívání. Nazývá se to také neúspěchem ve vyvíjení extatické lásky i po tolika pokynech na toto téma. Dávej si pozor na sebeuspokojení ve tvé oddané službě. To všechno je nemoc naslouchání - sluchový nedostatek. Nenaslouchá-li oddaný filozofii, padá do iluze. Namlouvá si křivdy, potíže, zaplétá se do hmotného sprádání plánů atd. Zapomíná svoji vlastní totožnost, co by služebník služebníka Kršny, a jeho duševní činnost nahrazuje koncentrací na jeho kola - džapa je postižena. Tento nedostatek v pokročilých stupních končí různými druhy nemocí (vaisnava-aparádha, guru-aparádha, i pomatenost) a

může vyvrcholit smrtí (duchovní). Chop se tedy předchozího varování k sebeobraně před vážnými nemocemi. Stejně jako člověk, který onemocní zápallem plic, se musí teple oblékat, pít šťávu brahmástra apod., tak i člověk, který se nachází „někde mimo“, když džapuje, by měl okamžitě přijmout bezpečnostní opatření. Zamávej se svojí duševní leností. Nakonec takový postoj v džapě znamená, že si namlouváš, že nikdy neumřeš. Kdyby sis uvědomoval své prvé postavení a to, jak fakticky smrt může přijít každým okamžikem, potom by tvoje džapa nebyla tak bezstarostná. Ve skutečnosti bys měl zápasit o Kršnovy lotosové nohy v zoufalství - že v jakékoliv krátké době, která ti byla vymezena, musíš zdokonalovat svůj život, čistit své srdce, a že jediná cesta vede skrze milost Pána Kršny, skrze Jeho svaté jméno.

* * *

„Zpívá-li někdo a přijímá svaté jméno jako hmotnou vibraci, poklesává. Svaté jméno Pána by člověk měl uctívat a zpívat tak, že ho přijímá jako samotného Pána. Při zpívání svatého jména musí pracovat jazyk; jazyk je sevonmukha-jihvá - je ovládán službou.“

- Čaitanja-čaritamrta

* * *

Svým pokorným životem v uvědomování si Kršny se opravňujeme sklízet ovoce zpívání Haré Kršna. Nyní tedy musíme dát do pořádku ty věci, které nám brání zakusit či získat toto bohatství. Páchání oněch deseti přestupků nám brání v čistém zpívání Haré Kršna, avšak mnoha z nich se můžeme vyvarovat různými usměrňujícími činnostmi během dne -

během každého dne. Říkáme: „Nespi, když zpíváš. Nevyslovuj špatně. Ovládej svoji mysl a pak to přijde.“ A další podobné opravy. Jako když mi jeden chlapec daroval tento stereo systém. Má tolik složitých přepínačů. A všechno šlape - reproduktory pracují, celá elektronika pracuje. Ale je tady tolik přepínačů, že když někdo zmáčkne jeden z nich, změní celý systém na rádio, nebo zmáčkne nějaký jiný a přestane to fungovat. Neznamena to přitom, že všechno je neúčinné. Musíte však rozpoznat: „Oh, tenhle přepínač.“ Otočíte-li s ním, zvuk se okamžitě vrací. A tak nějak zpíváme a nedokážeme se plně setkávat s Kršnou. Měli bychom poznat, co je tou chybnou věcí, je-li to nepozornost a toulavá mysl. Ovšemže, předpokládám, že dodržujeme čtyři zásady a jsme skutečně motivováni Kršnou. Jedině tehdy můžeme tyto věci aplikovat. Je-li náš motiv správný, potom se znovu a znovu budeme učit, jak zpívat bezchybně. Tehdy se naše služba ke Kršnovilepší mnoho, mnohokrát. Nehovoříme o pokusech topit se v nějaké extázi celou dobu. Chceme zlepšit svoji službu. Jako když někdo říká: „Oh, mám velké potíže se sexuálním životem.“ Ale když Kršna vstupuje ve svém svatém jménu, spatřujeme tyto ostatní věci jako mdlé. Toužíme pouze po službě Kršnovi.

* * *

Je jasné, že dobrý služebník je stejně dobrý ve službě svatému jménu; zvláště, myslím, v době přednášení jeho šestnácti kol.

* * *

Být znepokojen nedostatky ve zlepšování džapy je prvním předpokladem. Jinak, kdybychom pouze roztržitě pokračovali ve zpívání, aniž bychom se klidně zastavili a

zamysleli, nepotřebuje-li naše džapa zlepšení, kde by tu byla snaha po skutečném zdokonalení. Avšak, jsi-li skutečně znepokojen, musíš s tím něco udělat. Nepřipouštěj si setrvávat pouze na mentální úrovni. Stejně jako svým smyslům nedovolujeme, aby si jinde dělali, co chtějí, tak i mysl musí být usměrněna a přivedena pod kontrolu inteligence. Možná svou mysl nedokážeš ovládat každou vteřinu dne, avšak neměl bys malomyslně a nechávat ji kroužit. Snaž se ze všech sil a Kršna ti pomůže, když ráno zápasíš o džapu.

* * *

Každému Prabhupáda předepisuje zpívat šestnáct kol denně. To je fakt; zpíváme Haré Kršna, protože nám to říká Šríla Prabhupáda Třebaže Kršnovo jméno je nektaruplné a my bychom jej měli zpívat spontánně, ve skutečnosti ho zpíváme právě na pokyn našeho duchovního učitele. A také víme, že nacházíme-li ve zpívání postupně jakoukoliv lahodnou chuť, je to díky milosti našeho duchovního učitele, který nám daroval tuto hari-námu.

* * *

Toužíme sloužit Kršnovi a zpívání samo o sobě je služba. Vskutku, mahámantra, skládající se ze tří slov Haré, Krsna a Ráma, znamená: „Ó Pane, ó Pánova energie, prosím Tě, zaměstnej mě ve Tvé službě.“ Samotné zpívání je tedy modlitba ke Kršnovi, aby nás stále zapojoval do své oddané služby. Dokáže-li člověk vytrvat v takovémto zpívání, může být očištěn ode všech následků minulých životů, neboť zpívání vyplavuje všechnu nashromážděnou špínu srdce. Ceto-darpanam-márjanam.

* * *

Když zpíváme svaté jméno, Kršna to přijímá jako nabízení lásky, i přes to, že naše srdce jsou chladná a bez citu. Kršna pohlíží příznivě na jakoukoliv malou snahu. Mezi nepatrnou láskou nabízenou naším začátečnickým zpíváním a mezi láskou Haridáse Thákura a láskyplným opěvováním Pána Čaitanji leží propast kvalitativního rozdílu. V modlitbách nářku od áčárjů, jako jsou Narottama dása Thákur a Bhaktivinód Thákur, světci přijímají roli podmíněné duše. Pláčou, že nemají žádnou oddanost ke Kršnovi, a přece je v jejich nařikání očista. Nařikám-li nad svojí hříšnou povahou a toužím-li po vědomé lásce ke Kršnovi, pak je to také vyjádření lásky, vidíte? Přeji si alespoň takovou lásku mít. Toto je tedy sádhana. Třebaže postrádám spontánní lásku, zpívám Haré Kršna, neboť mám trochu lásky k pokynu mého duchovního učitele, já, který jsem veliký darebák.

* * *

Bhaktisiddhánta Sarasvatí říká: dusta mana, tumi kiserá vaisnava? „Moje milá mysl, jakápak oddaná ty jsi? K lacinému uctívání se jednoduše usadíš na osamělém místě a předstíráš zpívání Haré Kršna mahámantry. Ale to celé je podvod.“ Promlouvá k myslí o sklonu k podvádění, který se na určitém stupni vyskytuje u nás všech; může se projevovat dokonce i v tak čisté činnosti, jakou je zpívání Haré Kršna. Mluví o samotářském zpívání - o babádžím, který se pokouší získat dobrou pověst. Avšak existují i jiné metody, kterými se můžeme snažit zapůsobit na lidi, že jsme nějaký případ vynikajícího přednašeče svatého jména. Bhaktisiddhánta zde ale poukazuje zvláště na tuto samotářskou bhajanu. Nešvindlujme tedy.

* * *

Vycházíš časně ráno, kráčíš, postupuješ, prosekáváš si cestu, zpíváš svaté jméno, korálek za korálkem, kolo za kolem, hodinu za hodinou, chce to vytrvalé úsilí a trpělivost.

* * *

Pamatuji si, když Šríla Prabhupáda přišel do skromného malého templu, který jsme měli v Bostonu. Oznamovali jsme to po celém městě, natírali jsme a čistili budovu a prováděli tolik různých příprav pro příjezd Kršnova čistého oddaného. Pracovali jsme a pracovali a pracovali a v tomto procesu byla naše srdce očišťována. A když Prabhupáda skutečně přijel, velebil blaženost svatého jména, jak Kršna v tomto pokleslém věku sestupuje ve svatém jménu. Kršnuv čistý oddaný nám říkal: „Co kdyby přicházel sám Kršna - a Kršna může vstoupit oněmi dveřmi, stejně jako my můžeme - jak byste Ho přivítali?“ Jak tedy, kdybyste dostali zprávu? Co byste mohli dělat? Nevěděli byste, jak se připravit. Zajisté byste se snažili připravit to nejnádhernější přijetí, to nejznamenitější přivítání; přichází samotná Nejvyšší Božská Osobnost. Neexistuje žádné omezení toho, co byste dělali, nebo míra, kam až byste šli, abyste pro Kršnu připravili překrásné uvítání. Je to tak, že Kršna přichází v podobě svého svatého jména a jelikož je velice milosrdný, ani přivítání nepožaduje. Můžete jenom zpívat Haré Kršna. Kršna to chce v tomto věku usnadnit - pro zpívání neexistují žádná přísná nebo strohá pravidla. Šrutadéva byl velice chudý, avšak jistě dělal všechno co mohl, aby získal Pána. My jsme chudí duchem, ale jelikož jsme líní a závistiví, ani Nejvyššího Pána nezveme - On však stejně přichází. Jeho čistý oddaný nese svaté jméno - „Prosím, trpíte hmotnou nemocí a toto je nejlepší

medicína. Jakého přítele, kromě toho, který přináší tento lék, máte v hmotném světě? Prosim vás, přijměte tuto medicínu - hari-náma mahá mantra, a buďte šťastní.“ Kršna tedy přichází k vašim dveřím. Nechcete ani vyslechnout svaté jméno, avšak On vás přiměje, abyste Ho přijmuli. „Jsem takový nešťastník, že mě svaté jméno vůbec nepřitahuje.“ Jsem považován za oddaného, ale když slyším, že přichází Nejvyšší Božská Osobnost - zůstávám darebákem číslo jedna. Mojí nepozorností je uvítání zničeno. Kršna přichází a ty zůstáváš nepozorný; proto se tomu říká „náma-aparádha“. Dopustíš-li se přestupku při vaření nebo při uctívání Božstev, co uděláš? Zpíváš Haré Kršna. Avšak pácháš-li přestupky proti svatému jménu, potom uděláš co? Není tu nic! Neexistuje žádná jiná cesta, žádná jiná cesta, žádná jiná cesta! Toto je krajní milost a jestliže tuto milost nepřijímáš, pak už tu žádná jiná milost neexistuje. Jeden vaišnavský básník říká: „Jakoupak cenu má můj život? Lépe, kdybych byl mrtvý!“ a Měli bychom se učit, jak očišťovat svá srdce a zbavovat se přestupků zpívání, aby Kršna mohl přicházet domů. Duchovní učitel zastupuje Pána Čaitanju v předávání tohoto svatého jména nám a jestliže přijímáme jeho vedení, můžeme zpívat Haré Kršna a jít zpátky k Bohu.

* * *

Tvoje džapa je barometrem tvého duchovního života. Zde vyjdou najevo tvoje změny vědomí. Je-li tedy tvoje džapa stálá, potom jsi pevný. Proto na zpívání kladu důraz. Je to takový pramen síly.

* * *

„V tomto hmotném světě číhá tolik nebezpečí, že člověk může kdykoliv poklesnout z povýšeného postavení. Nicméně,

jestliže se stále očišťujeme a upevňujeme zpíváním Haré Kršna mantry, budeme bezpochyby ochráněni.“

- Š. Bhágavatam, 6.1.63, výklad

* * *

Přílišná duševní úzkost naznačuje bídou kvalitu džapy. Nepozorná džapa je příznakem duchovní nemoci; zajisté ji zapřičiňuje. Musíš(!) zlepšit kvalitu své džapy. Zdokonalíš-li své zpívání, všechny ostatní starosti se vyjasní a ty okamžitě nahlédneš ve správné perspektivě.

* * *

Jestliže si po zpívání svých kol uvědomuješ, že tu nebylo žádné nadšení, žádná naléhavost, žádný zápas, pak je to špatné znamení. Mnohého může být dosaženo upřímným přístupem k džapě. Každý den je pokrok. Denně na své džapě pracuj a poznáš rozdíl. Džapa je oslabována zvláště hmotnými touhami. Vyvaruj se deseti přestupků. Nejlepší způsob, kterak si připomínat, že nejsi toto tělo, nýbrž duše, služebník Kršny, je dodržovat pokyny gurua.

* * *

„Podstata veškerého védského poznání - zahrnujícího tři druhy védských činností (karma-kánda, jñána-kánda a upásana-kánda), pěni védských hymnů a jednání pro uspokojení polobohů - je shrnuta v osmi slabikách: Haré Kršna, Haré Ráma. To je pravou podstatou celé Védanty. Zpívání svatého jména je jedinečný prostředek k přeplutí oceánu nevědomosti. Zpívání svatého jména je nejvyšší cesta k dosažení lásky k Bohu. Toto zpívání v oddané službě nezávisí na žádném

osobním vlastnictvím, ani na dobrém rodinném původu. Kršnovu pozornost člověk přitahuje skromností a pokorou. Takový je závěr všech Véd. Proto, stane-li se člověk velice skromným a pokorným, může v tomto věku Kali snadno dosáhnout lotosových nohou Kršny. Je to naplnění všech védských obětí, odříkání a pokání, neboť jakmile docílíme extatické lásky k Bohu, dosáhneme naprostého naplnění života. Proto všechno, co vykonáme v oddané službě, doprovázejme zpíváním Pánova svatého jména.“

- Nárada-pañcarátra

* * *

Při zpívání bychom měli jasně vyslovovat. Hovoříme-li s nějakým důležitým člověkem, bereme to jako vážnou záležitost; nemumláme na něho, ani nešišláme. „Cože říkáš?!“ Stejně tak Kršna ví, co mluvíš a jak smýšlíš. Když přednášíme jméno, zvukovou vibraci, On svoje jméno pozná a jistě má mnoho oddaných, kteří ho dávno velebí. Avšak potěší Ho, jestliže i ty budeš Pána opěvovat. Takto by se to mělo odehrávat. Je to totiž dalším znamením péče a zájmu, když jména říkáš poctivě, s pečlivostí. Neměl bys také zpívat něco méně než třicet dvě slabiky mantry - vynecháváje některé z jmen. Haré Kršna mantra je vědeckým uspořádáním, proto by měla být zpívána v tomto seřazení. Nebud' nedbalý. Nevynechávej Jeho jméno - Haré, nebo Kršna, nebo Ráma.

* * *

Zpívání a naslouchání postojem služby znamená, že když opěvujeme Kršnovo jméno, měli bychom si přát být zaměstnání v Jeho službě. Osmým přestupkem proti svatému jménu je

zpívat jakoby zbožně, abychom získali nějaký hmotný prospěch. Nemodlíme se tedy k Bohu kvůli hmotnému užitku. To je to, co je míněno službou. Stejně tak zpívání a naslouchání, je-li prováděno velice pečlivě, je také službou. Odevzdanost čistému zpívání a naslouchání se zanícenou pozorností je též zpíváním a nasloucháním ve služebnickém postoji.

* * *

Zpívání je zdánlivě jednoduché - prostě jen opakovat nějaká jména. Avšak mysl se bouří, neboť zpíváním těchto jmen jde veškeré smyslové uspokojení do háje a ty se stáváš oddaným Kršny. Mysl po nás žádá, abychom byli oddanými naší nesmyslné mysli. Takže, ačkoliv je to zdánlivě jednoduché, není lehké skutečně zpívat. Proto to neustále zdůrazňujeme. Je to jednoduchý proces a jestliže se mu podrobíš, nebude to obtížné. Budeš-li ale nadále poslouchat svoji mysl, velice se to znesnadní.

* * *

Nemáme, bohužel, žádnou chuť k naslouchání a opěvování Pánova jména a činností. Chuť k naslouchání a zpívání svaté vibrace se vyvíjí prostřednictvím média služby čistému oddanému Pána. Sampradáya-vihíná ye mantrás yte nisphalá matáh. Mantra musí být zpívána v sampradáji, obdržena pravým duchovním učitelem. Jak říká Prabhupáda: „Chuť k naslouchání a zpívání svatého jména se probouzí skrze médium služby čistému oddanému Pána. Pán svému poddanému zpětně odpovídá. Když vidí, že oddaný je naprosto upřímný ohledně získání vstupu do transcendentální služby Pánu a dychtí o Něm naslouchat, jedná v srdci.“

* * *

Nezatěžuj svoji mysl žádným břemenem. Pouze opěvuj a snaž se naslouchat svatému jménu. Všechno se automaticky dostaví. Jenom vyháněj vedlejší myšlenky a poslouchej svaté jméno.

* * *

Není tak snadné zlepšit zpívání. Proto se na něm, jako na každé dobré věci, musí pracovat. Prabhupáda jednou řekl, že dobré stromy, rodící zaručené ořechy, potřebují dlouhý čas ke zúrodnování. A stejně tak dobrá věc si k dosažení může vyžádat nějakou dobu.

* * *

Naprosté soustředění je nezbytné. Jinak se kola sice otáčejí, avšak neotáčejí se dobře. Pouze se snažíš, aby ta práce byla hotova, jako tovární dělník. „Odzpíval jsem svá kola“, tím si zjednáváš důvěru; avšak přibude mnohem více důvěry, budeš-li zpívat se správnou kvalitou. Pozornost neznamená pouze to, že neusínáš nebo že neustáváš v „Haré“, nýbrž znamená také být pozorný k tomu, jak se Kršna může zjevit ve tvém srdci větším pochopením svatého jména. Musíš se ale koncentrovat. Všechno, co toužíš udělat dobře, musíš uvážit, a abys to mohl provést, musíš z mysli vyházet všechny vedlejší věci. To je pouze hrubá definice soustředění. Je koncentrována právě jedna věc, nic neředěného, nečistého - pouze esence. Jestliže se tedy soustřeďuješ na cokoli, je to stejné - jediná věc. Karmíové se soustřeďují na to, aby vyždímali co nejvíce smyslového požitku. Každý dělník se musí koncentrovat, aby všechno zhotovil správně. Takže i jogín, bhaktijogín, se musí

koncentrovat všemi smysly a celou svou myslí. Ve skutečnosti džapu zpíváme pouze pár hodin, avšak měli bychom ji zpívat takto - s plným soustředěním. Každý to ví, ale je potřeba to uskutečňovat. Je to snadný proces. Není to těžký proces, je to snadný proces - musíš pouze zpívat a naslouchat. Nemusíš se usadit na nějakém místě a ovládat svůj dech a vzdávat se jídla. Toto je snadná metoda pro kohokoliv, kdo není dosti přísný - myšleno průměrné duše Kalijugy -, nicméně, je to zároveň nejvyšší metoda. Jestliže tedy nedokážeš následovat ani tuto metodu, pak pro tebe doslova neexistuje žádná vyhlídka. Jakápak další naděje tu zbývá, nejsi-li schopen zpívat?

* * *

Kršna neříká, že zpíváním Haré Kršna nás nepotká trápení. Říká ale, že když budeme zpívat Haré Kršna a pak na Něho myslet v okamžiku smrti, nemusíme se nikdy vracet zpátky. I královna Kuntí, která stále myslela na Kršnu, měla tolik potíží.

* * *

Prabhupáda říká, že bychom měli zpívat alespoň tak hlasitě, abychom mohli naslouchat své vlastní zvukové vibraci. Proces znamená zpívat a naslouchat. Jestliže zpíváš pouze ve své mysli, není tu žádné naslouchání v pravém smyslu. Nemysleme si, že je to rozpor, když říkáme: „Očistíš-li se, budeš schopný zpívat.“ Ale pak říkáme: „Zpívej a pak se očistíš.“ Ceto-darpana-márjanam. Zpívání tě očistí, ale proto si ještě nemůžeš dovolit všechno. Tomu se říká hřešit na síle svatého jména. Ačkoliv Jagái a Mádhái byli velice nečistí, bylo jim darováno svaté jméno, avšak museli slíbit: „Nyní už žádné hříšné činnosti.“ Tento očišťovací proces působí, ale nesmíš

současně přidávat bláto. Stejně jako oheň způsobuje horko, avšak jestliže do něho stříkám vodu, potom ho nemohu obviňovat: „Tento oheň je falešně pokládán za zdroj horka. Nepůsobí.“ Tento proces bude působit, jenom ho neruš svým nečistým jednáním. Zpívání se musí praktikovat během celého oddaného života - nikoliv jako profesionální výkon nebo poloviční dílo - abychom získali pravé plody.

* * *

Kdyby ses snažil vypouštět běh tvých rozličných plánů a hmotných přání a ponechal si jen zpívání, dostavilo by se mnoho realizací a pocíťoval bys velikou přitažlivost ke svatému jménu a k tomuto procesu.

* * * Během džapy nehovoř, nerozmlouvej a nesdružuj se. K tomu jsou jiné příležitosti.

* * *

Šríla Prabhupáda píše Šivánandovi, 4. října 1968: „pokud jde o tvoji první otázku, je-li to přestupek, myslet při zpívání na Kršnovi zábavy, domnívám se, že bys měl vědět, že to přestupek není; spíše se to doporučuje. Měli bychom se snažit, abychom jednoduše naslouchali Kršnovi, a okamžitě je v našich myšlenkách na Kršnu celý Kršna, Jeho zábavy, Jeho podoba, Jeho vlastnosti. To je náš proces. Jsme-li naplněni Kršnou, kde v nás pak může existovat nějaká šance pro máju? Je to tedy naše služba myslet neustále na Kršnovi zábavy. Ten, kdo nedokáže vzpomínat na Kršnu, by měl stále naslouchat Haré Kršna a potom, až toto umění zdokonalí, bude na Kršnu, Jeho činnosti, Jeho vlastnosti atd. myslet nepřetržitě“.

* * *

Potom, 10. dubna 1969, píše mně: „Pokud jde o tvoji otázku, naslouchání Haré Kršna vibraci člověku automaticky připomíná Kršnovy zábavy. To obojí povstává v mysli pospolu, jestliže oddaný zpívá upřímně. Nemůžeš tedy rozlišovat mezi posloucháním vibrace a myšlením na Pánovy zábavy. Avšak ona metoda znamená naslouchat a potom Kršnovy zábavy, podoba, vlastnosti atd. budou na mysl přicházet automaticky: Je to velice pěkné“. V těchto dvou dopisech Prabhupáda říká, že prvním krokem je prostě naslouchat a z toho se přirozeně dostaví spontánní úroveň, kdy člověk myslí na Kršnovi zábavy. To je naznačeno, když Šríla Prabhupáda říká: „Ten, kdo nedokáže vzpomínat na Kršnu, by měl neustále naslouchat Haré Kršna a potom, až toto umění zdokonalí, bude na Kršnu myslet nepřetržitě“. A v druhém dopise Prabhupáda říká, že nemůžeme rozlišovat mezi nasloucháním zvuku a myšlením na zábavy, „avšak ona metoda znamená naslouchat a potom Kršnovy zábavy, podoba, vlastnosti atd. budou na mysl přicházet automaticky“. Toto se podobá Kršnově prohlášení v dvanácté kapitole Gíty, že bychom ne Něho měli neustále spontánně myslet, avšak nedokážeme-li to, měli bychom alespoň dodržovat pravidla a zásady. Nevnučuj své mysli uměle myšlenky na Kršnu, když zpíváš. Naslouchej a myšlenky na Kršnu se dostaví.

* * *

„V okamžiku smrti je člověk jistě zmatený, neboť jeho tělesné funkce jsou v nepořádku. Tehdy i ten, kdo celý svůj život zpíval svaté jméno Pána, nemusí být schopen zpívat Haré Kršna mantru dost jasně. Přesto takový člověk obdrží veškerá

dobrodiní zpívání svatého jména. Proč tedy svatá jména Pána nezpíváme nahlas a jasně, dokud je tělo v dobrém stavu? Závěrem, člověku, který zpívá Pánovo svaté jméno, je zaručeno vrátit se domů, zpátky k Bohu, o tom není pochyb“.

Š. Bhágavatam, 6.2.48, výklad

* * *

Pokud se týká pevného džapování, zpívej hlasitěji; to tě zpevní. Vložíš-li do svého zpívání, do své výslovnosti trochu víc energie a důrazu, snadněji spoutáš těkající mysl.

* * *

Připoutáme-li se k tomuto uvědomování si Kršny a zpívání alespoň šestnácti kol, pak bychom se tímto plným účastenstvím v oddané službě neměli příliš znepokojovat. Neměli bychom se dostat do bodu, kdy nedokážeme vykonávat žádnou jinou oddanou službu a musíme zastavit všechny činnosti a celý den jen zpívat šedesát čtyři kola atd. Á Přesto ale, dospějeme-li sami do tohoto stavu, bude takové zpívání příznivé.

* * *

„Pokud jde o Tvoji otázku, neexistuje žádný takový požadavek, aby se džapovalo klidně, tiše, a zpívat že by se mělo odlišně. Hlasitě nebo klidně, všechno je v pořádku. Není zde žádné takové omezení. Jediné, co se žádá, je to, abychom zpívali velice pozorně a velice jasně naslouchali vibraci“.

- dopis Šríly Prabhupády Satsvarúpovi, 8. březen 1969

* * *

Uvědomování si Kršny závisí na zpívání Haré Kršna. Jsou-li kola džapy dobrá, odrazí se to ve vědomí a také v inteligenci. Zpívání Haré Kršna je velice důležité.

* * *

Džapa je důležitou částí oddaného života. Není-li tvoje džapa na úrovni, je to vážné. Musíš zdokonalovat. Znamená to, že z tvé lítosti může vzejít úspěch. Prabhupáda někdy říká, že neúspěch je pilířem úspěchu. Odhadni se a pokus se zlepšovat své zpívání Haré Kršna.

* * *

Někdo by mohl namítnout, že jestliže svaté jméno může odejmout více hříchů, než může oddaný napáchat, proč ještě musíme trpět hříšnými následky? Avšak tyto hříšné následky Kršna daruje; není to nadále žádná karma. Neexistuje zde místo pro rozборы, proč je tomu tak. Přinutí-li nás Kršna přijímat nějaké darované následky, je to Jeho milost právě tím, že ve skutečnosti budeme očištěni jednou pro vždy. Kršna je všedobry a spravedlivý, takže všechno, co oddanému posílá, oddaný přijme. To nesnižuje sílu svatého jména. Musíme pokračovat ve zpívání svatého jména a přijímat od Pána každé reakce, které tu vznikají. Potom můžeme vystoupit na úroveň čisté služby svatému jménu.

* * *

Jestliže stále opakuješ Haré Kršna mantru, kdykoliv je to možné - uvnitř sebe nebo i nahlas - vyřeší to mnoho problémů. Je-li s tebou Kršna celý čas, nebudeš pociťovat úzkost - jestliže můžeš vyvíjet toto neustálé zpívání. Chce to nějaký čas být

schopný stále zpívat Haré Kršna. Šríla Prabhupáda říká: „zpívejte šestnáct kol na růženci a potom nespočetná kola mimo růženec“.

* * *

Pátým přestupkem ve zpívání je považovat slávu zpívání Haré Kršna za vymyšlenost. Znamená to, že když někdo pochybuje, že zpívání Haré Kršna je skutečně jméno Boha, je to vlastně popírání velkých dobrodiní, která mu přicházejí. Je to druh hmotné pochybovačnosti. Nemáš-li vůbec žádnou víru, pak je to velký přestupek, avšak jestliže někdo nějakou víru má a zároveň i nějak pochybuje, je to také škodlivé. Jakákoliv pochybnost, kterou máme ve zpívání Haré Kršna, je prohřešek.

* * *

Prabhupáda odpovídá na dotaz: „Co je konečným cílem zpívání Haré Kršna?“ „Přivykne-li oddaný ke zpívání bez přestupků, pak jeho ovocem je povýšení na úroveň čisté lásky k Bohu, neboli přemy. Tato přema je dokonalým stupněm vědomí a je ze všech nejblaženější“.

- dopis Šivánandovi, 4. října 1968

* * *

Když zpívám Haré Kršna, zpívám proto, že Šríla Prabhupáda toto zpívání přinesl a řekl mi, abych zpíval. Ovšem, zpívám přímo Kršnovi, avšak nevyhošťuji svého duchovního učitele. Vždy lze odvodit: „Dobrá, můžeme se zbavit duchovního učitele a jít ke Kršnovi přímo?“ Jenomže tak tomu není. Ke Kršnovi jdeš přímo skrze duchovního učitele. Nestojí podél cesty - Ježíš Kristus říká, že on je ta cesta. Duchovní

učitel tedy nestojí podél cesty. Uvádí tě do tvého důvěrného vztahu s Kršnou. Takže říká: „Zpívej Kršna, Kršna“, proto zpíváme Haré Kršna. Vyslovuji Kršnovu jméno na jeho pokyn. Neobdržíš-li mantru zpívanou v žákovské poslušnosti, nebude to mít účinek. Tvůj duchovní učitel není stvořen podle tebe, neboť je nehmotný. Hmotné tělo znamená neúplné vidění, 20-20 (dioptrií) není dokonalá duchovní vize. Každý potřebuje toto průsvitné vedení. Někdy lidé uvažují: „Nepotřebujeme tyto kněze, nepotřebujeme tyto guru. Bůh je v našem srdci, pojďme přímo k Bohu.“ Avšak duchovní učitel je pokorným představitelem Kršny a já bych měl přistupovat s ještě větší pokorou, abych takto přijal Kršnu! To, že já osobně jsem dříve mohl švindlovat, neznamená, že onen systém žákovské poslušnosti je neplatný. Vše, co pravý duchovní učitel vyžaduje, je to, aby se jeho žák upevnil ve svém vztahu ke Kršnovi, aby zpíval Haré Kršna a byl šťastný v uvědomování si Kršny. Nežádá peníze, netouží po uctívání, přeje si pouze, aby žák šel ke Kršnovi. Je způsobilý pomáhat mu uskutečnit to. Purány říkají, že existují spousty guruů, kteří jsou mistry v lákání vašich peněz, avšak guru, který může odejmout vaši úzkost a darovat vám duchovní život, je vzácný. Skutečný představitel Kršny může uhasit oheň opakovaných rození a smrtí.

* * *

Neosvojujeme si metodu zpívání po celý den a noc. Haridása Thákur to dokázal, avšak kdybys to zkoušel ty, budeš dřímat a snít o různých hmotných touhách. Snaž se tedy pouze zlepšovat kvalitu své džapy, svého zpívání; to je ta hlavní věc.

* * *

„Potom se Bhattačárja zeptal Čaitanji Maháprabhua: Co je ve vykonávání oddané služby nejdůležitější? Pán odpověděl, že nejdůležitější věcí je zpívání Pánova svatého jména.“ Ve svém výkladu Šríla Prabhupáda píše: „Když byl Šrí Čaitanja Maháprabhu dotázán, který způsob je nejdůležitější, okamžitě odpověděl, že nejdůležitější (z devíti způsobů bhakti) je zpívání svatých jmen Pána - Haré Kršna, Haré Kršna, Kršna Kršna, Haré Haré / Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré.“ V následující sloce Pán Čaitanja cituje „Harer náma“ verš z Brhannáradíya Purány a Šríla Prabhupáda píše: „Poněvadž jsou lidé tohoto věku tak pokleslí, mohou jednoduše zpívat Haré Kršna mahámantru. Takto se mohou vyprostit z tělesného pojetí života a stát se hodnými ke vstupu do Pánovy oddané služby.“

Čaitanja-čaritámṛta, Madhya, 6.241

* * *

Pocit'uješ-li při zpívání Haré Kršna veliké štěstí, pak je to dobré. Vždy zpívej způsobem služby. Nezpíváme pro zažívání senzací, ba ani duchovních senzací. Měli bychom zpívat, abychom sloužili Kršnovi. Osmým přestupkem proti zpívání je považovat jej za „zbožnou“ činnost, neboli užívat jej k nějakému prospěchu. Znamená to, že smyslem zpívání je sloužit Kršnovi: „Ó rádho, ó Kršno, prosím Tě, zaměstnej mě ve Tvé službě.“ Když zpíváš, modli se, aby ses mohl stát čistým služebníkem ve své zvláštní službě Kršnovi.

* * *

étan nirvidjamánánám ičchatám akuto-bhajam

joginám nrpa nirnítam harer nánánukírtanam

„Ó králi, neustálé zpívání Pánova svatého jména ve šlépějích velkých autorit je nepochybnou a jistou cestou úspěchu pro všechny, včetně těch, kteří jsou osvobozeni ode všech hmotných žádostí, kteří dychtí po plném hmotném požitku a také těch, kteří jsou sebeuspokojeni transcendentálním poznáním.“

Š. Bhágavatam, 2.1.11

* * *

„Oddaný vždy zpívá Haré Kršna mantru, ať v nebezpečí nebo ve štěstí. Je-li v nebezpečí, je okamžitě osvobozen. Toto je absolutní přirozenost mahámantry. V nebezpečí anebo v radosti, může se zpívat bez omezení.“

Š. Bhágavatam, 4.12.21, výklad

* * *

Pro zlepšení džapy velice pečlivě pročítejme a připomínejme si modlitby Pána Čaitanji v Šikšáštae.

* * *

Pokud si stále ještě myslíš, že život v hromadě stolice je smyslem lidské existence, pak je to něco jako nepřičetnost, šílenství. V takovém postavení si nemůžeš dovolit džapovat „jako hudba v pozadí“. Musíš naříkat za Kršnou. A nemůžeš-li naříkat, potom musíš naříkat, že nemůžeš naříkat. Nářkem myslím prostě brát se vši vážností svůj čas pro džapu a naslouchat celým svým srdcem.

* * *

Pokud se týče podřimování při džapě, jestliže dostáváš dobrý šestihodinový odpočinek, měl bys být schopný vyvarovat se ho. Procházej se. Je-li to nutné, opláchni si obličej vodou. Pros Kršnu, aby ti pomohl soustředit se. Ohniskem je vibrace jména a modlitba: „Ó můj Pane, prosím Tě, zaměstnej mě ve Tvé službě.“ Kršnovu ochranu můžeš přijmout přijetím ochrany oddaných.

* * *

Je nanejvýš důležité, abys dodržoval tento slib zpívat šestnáct kol Haré Kršna každý den. Ze všech pokynů duchovního učitele je tento nejdůležitější. Ovšemže, naše hnutí je velice aktivní a my musíme dělat mnoho jiných věcí vedle zpívání šestnácti kol. Jenomže pokud nezpíváme šestnáct kol, potom nemůžeme dělat nic. Kdybychom se snažili vykonávat nějakou službu, bylo by to téměř jako karma. A po nějakém čase bychom nebyli schopni oddaně sloužit. Ztratili bychom nadšení. Důvod, proč jsme učinili vážný slib - a měl bys ho dodržovat - je ten, že v počátečním stadiu nemáme do zpívání chuť, není-li nám daný pokyn, abychom zpívali. Osvobozená duše se při zpívání Haré Kršna těší velké radosti. I začátečník zažívá radost, avšak někdy může být náladový nebo zmatený a netouží zpívat. Jenomže duchovní učitel zdůrazňuje, abys neustále zpíval šestnáct kol denně. Tak se dostaneš na úroveň, kde budeš trvale zpívat se spontánní oddaností a láskou ke svatému jménu.

* * *

Učiň nějaká malá zlepšení a pevně na nich stav. Mnoho jich může zahrnovat menší osobní zvyky. Někdo při džapě usíná, kdykoliv se posadí. Byl by to pro něho tedy velký krok, kdyby si už nesedal. Někdo jiný objeví, že když se na noc přejídá, nemůže ráno zpívat, tak s tím přestane. Trochu praktických věcí, jako tyto, pomůže zdokonalit tvoje zpívání. Avšak je tu i filozofie. Bdi nad bezpřestupkovým zpíváním.

* * *

Je pravdou, že když se vyskytne nebezpečí, každý zbožný tvor ihned myslí na Kršnu. Avšak když nebezpečí vrcholí smrtí, potom je smrt tak silnou ranou pro duši v těle, že člověk bývá naplněn více touto okolností. Není to právě nejpriznivější chvíle pro zpívání Haré Kršna. Ačkoliv je to nejrozhodnější okamžik, nejlepší postavení, jaké máme, je právě nyní.

* * *

Milost znamená zpívání Haré Kršna. Ovšemže, toto zpívání je přístupné každému, avšak musí být vykonáváno v učenické poslušnosti. Musí to být pod vedením duchovního učitele. To říkají všechna písmena. Uctívat guru znamená zpívat Haré Kršna podle jeho pokynu a dodržovat usměrňující zásady. Toto je skutečný význam guru-púđži: dodržování guruových pokynů je životem a duší žáka. A které pokyny to jsou? zpívat Haré Kršna. Nedopouštět se dále hříšných činností. Tvoje hříchy jsou nyní odstraňovány Kršnovou milostí. Teď už se nezapývej ničím hříšným, nýbrž naplň svůj čas službou Kršnovi celým svým tělem, myslí a slovy. Zpívej Haré Kršna a odevzdej svůj život sankírtanovému hnutí Pána Čaitanji. Proto, když říkáme, že pouhým dodržováním těchto čtyřech zásad a

zpíváním šestnácti kol Haré Kršna se můžeš vrátit zpátky k Bohu, nemůže to být snižováno. Znamená to, že to musíš vykonávat se vším všudy.

* * *

Právě dnes jsem přemýšlel o svém růženci. Kdosi řekl, že by mně obstaral růženec z tulasí. A já uvažoval: „Ale na tomhle zpíval Šríla Prabhupáda.“ Potom jsem přemítal: „Jenže mé korále jsou tak opotřebované. barva je ztracena.“ Avšak co v životě oddaného může být důležitější než jeho růženec a to, že na něm zpíval jeho duchovní učitel. Duchovní učitel, který mu daroval Haré Kršna na růženci zpíval. Je požehnaný. Ano, je to požehnání. Právě jako mahá-prasádam. Všechno, co používá duchovní učitel, je úctyhodné. Je to tedy důležité. A je to něco, co můžeš pociťovat. Nyní si toho vážíme, děkujeme za to. je tomu čtrnáct let od chvíle, kdy to učinil - učinil to pouze jedenkrát - avšak stal se (růženec) posvěceným. ne, že by duchovní učitel na tomto růženci pouze odzpíval, nýbrž požádal nás, abychom zpívali poctivě. Proto, zpívá-li oddaný, měl by následovat pokyny.

* * *

Tato lidská podoba života nám byla darována s jazykem a ušima vhodnými právě ke zpívání Haré Kršna. Snaž se tedy soustředit na vibraci, když zpíváš. Vezme-li ti zpívání trochu víc času, zpívej tak dlouho, kolik potřebuješ, a potom později můžeš zpívat rychleji. Avšak nezpůsobuj ostatním oddaným problém tím, že bys zpíval příliš dlouho a nemohl vykonávat žádnou službu.

* * *

Oddaný, který se snaží vyčistit své přestupkové zpívání, by měl vznášet prosby ke svatému jménu. A zvláště by měl projevovat lítost: „Až dosud si Kršnu neuvědomuji, nevážím si toho, ačkoliv Kršna je tak nádherný, tak milosrdný a laskavý, že přichází ve svém svatém jménu. Nyní se pokouším porozumět jeho pravému postavení, své skutečné pozici, a nalézt ochranu ve svatém jménu.“

* * *

Haré Kršna mantru musí předávat duchovní učitel v učednické poslušnosti. Samozřejmě, kdokoliv může mantru vyčíst z knihy, nebo ji může zaslechnout a je dobré, když takto může získat prospěch. Ale touží-li někdo vážně zpívat Haré Kršna, aby se vrátil domů, zpátky k Bohu, v tomto životě, musí mantru obdržet v žákovské poslušnosti. Stejně jako Pán Brahma, první stvořená bytost tohoto vesmíru, obdržel Haré Kršna mantru přímo od Pána Kršny. A nyní ji musíme vyslechnout od duchovního učitele v učednické poslušnosti z Pána Brahmy. Nemůže být přijímána bez duchovního učitele nebo nějakým odvarem, který se vydává za duchovního učitele.

* * *

Kršna rád naslouchá opěvování svého jména. To je zkrátka přirozené. Když malé dítě volá otcovo jméno, otec nepociťuje, že by ze skromnosti neměl být potěšen, nebo že by se díky falešnému egu měl nadýmat. Spíše to dojímá jeho srdce. Samozřejmě, já nemohu vědět nic o Kršnově mysli nebo o tom, jak Ho rozradostňují oddaní. Uvádím pouze příklad toho, jak se to děje právě v lidských poměrech - že člověk rád naslouchá svému jménu, když ho někdo volá v líbezném vztahu. V každém případě, měli bychom nejenom věřit šástrě, že Kršna

rád naslouchá svému jménu, nýbrž měli bychom se i radovat z poznání, že takovým snadným způsobem můžeme potěšit Kršnu.

* * *

Rúpa Gosvámí říká: „V životě neexistuje nic lahodnějšího, než zpívání svatého jména.“ Jak jinak by Pán Čaitanja mohl zažívat takové extáze: je to skutečně extáze duše ve spojení s Kršnou. V Bhágavatamu se praví, že jestliže neprožíváme tyto extáze, pak naše srdce musí být z ocele.

* * *

Haré Kršna je naše původní chuť. Šríla Prabhupáda říká: „Není to umělý vklad do mysli.“ Po tisíciletí to pokračuje po celé Indii. Není to nějaké znásilňování mysli, jak prohlašují deprogramátoři svým odchylným hmotným způsobem. Je to ve skutečnosti původní duchovní chuť. Proto říkáme, že zpíváním se navrací chuť jako člověku se žloutenkou. Štěstí, které hledáme život za životem, po celém vesmíru, na cestách, v učenosti, v sexu, v majetku, v čemkoliv, lze nalézt v procesu zpívání.

* * *

Duchovního učitele bys neměl přijímat, dokud nepřipouštíš zpívat tuto Haré Kršna mantru každodenně. I Pán čaitanja přijímal duchovního učitele, Íšvaru Purího, a Jeho duchovní učitel mu pokynul, aby pravidelně zpíval Haré Kršna. a když zpíval, pociťoval tolik extatické lásky k Bohu. Ale později se Ho majávádští sannjásíni vyptávali: „Proč stále jen zpíváš haré Kršna?“ Více je zajímala neosobní meditace a

studium Védanta-sútry, aby se dostali k neoddaným závěrům. Avšak Pán Čaitanja odpověděl: „Zpívám Haré Kršna, protože mi to přikázal můj duchovní učitel. řekl mi: Nejsi schopný porozumět filozofii Védanta-sútry. Jsi hlupák. Pouze zpívej Haré Kršna.“ Samozřejmě, Pán Čaitanja není hlupák, je Nejvyšší Božská Osobnost. Dal to za vzor, tak aby lidé v budoucnu nemohli prohlašovat, že se meditací mohou stát Bohem, nebo že toto zpívání Haré Kršna je pro sentimentální lidi. Pán Čaitanja jej ustanovil jako nejvyšší formu jógové meditace pro tento věk. Nejenom, že je snadná k provádění, nýbrž přináší nám i větší naplnění než kterákoliv jiná metoda.

* * *

Není to právě nejlepší dohánět kola z předešlého dne. Je to vyjímečná stav. Není to dobré. Avšak lépe, než kola zanechat, alespoň je dodržujte příští den. Nemělo by se to stávat pravidlem, pouze ve velice vzácném případě byste mohli pro jediný den nezpívat šestnáct kol. A jestliže je tedy neuděláte, měli byste je doplnit.

* * *

Když jsem svou džapu zpíval ve společnosti žáků, naříkal jsem, jak je má džapa mechanická. Potom jsem vzhlédl na obraz na stěně templu. Obraz byl hrubým náčrtem Pána Čaitanji tančícího se svými společníky. Mohl jsem si uvědomovat, že malířství je nedokonalé. Tehdy mi přišlo na mysl, že moje džapa a moje ostatní oddaná služba, třebaže žalostně nedostačující, má pravé místo v království oddané služby, právě jako ho má i tento obraz Pána Čaitanji. Tohle mně povzbuzuje. Žalostné trhliny - mezi tím, kde jsem nyní, a kde bych v oddané službě chtěl být - existují, ale přesto je tu nyní

pro mne opravdové místo pro čistou oddanou službu. Modlím se, abych to dokázal vidět a uvědomovat si to, stejně jako mohu vidět zábavy Pána Čaitanji na tomto jednoduchém oddaném obraze na zdi.

* * *

Procházím se s oddanými ve scénických irských lesích. Přišli jsme k výhledu nad srázy. Byly zde pozoruhodné prolákliny a otvory ve skalách, způsobené vymíláním vody po celá staletí. Prthu povídá: „Je to jako vytrvalé zpívání, které - “ chvíli se odmlčel, aby se zamyslel nad frází, a já dodal: „ - jako zpívání, které vymílá kamenné srdce.“ Byla to jeho metafora a mně připadala podivuhodná. Jako příměr Šríly Prabhupády: „Malé kapky vody zahubí i kámen.“ Když to Prthu říkal, zatímco jsme pozorovali mocné vodní peřeje - bílá tekoucí pěna ženoucí se přes balvany, stále svěží a nová, postupně zjasňující vodu, neznatelně vrtá díry od pevných skal - došlo mi, co vlastně říká. Á že zpívání může nakonec rozemlít naše kamenná srdce, i moje.

* * *

Kršnovo jméno je vždy Kršna, čistý a neznečištěný. I když jste sami a zpočátku nenacházíte chuť, měli byste zpívat Haré Kršna. V Upadéšámrtě (Nektar pokynů) je jeden velice důležitý verš od Rúpy Gósvámího. Člověka, který zpívá bez chuti, přirovnává k nemocnému se žloutenkou. Pacientovi, který má žloutenku, je jako lék podáván cukrkandl, avšak i cukrkandl mu chutná ještě hořce. Podobně začátečník zpívá svaté jméno, nejsladší ze všeho, avšak shledává to suchým a hořkým. Je to důkazem jeho hmotné nemoci. Nicméně, ustavičným zpíváním

(stejně jako pacient pokračující v jedení cukrkandlu) se dostavuje vyléčení.

* * *

Není tomu tak, že přesnou výslovností získáme lásku k Bohu. Ale zápasíme-li udržet pozornost a zpívat, Kršna nám žehná. Usilujeme - a Kršna nám žehná. Neděje se to díky našemu úsilí, že bychom si podrobili Kršnu a On by byl nucen odhalit své jméno. Není to jako boj se zbraněmi. Lásku ke Kršnovi můžeš vyvinout zpíváním džapy podle pokynu duchovního učitele. Máš-li lásku k pokynu duchovního učitele, pak je to stejné jako láska ke Kršnovi. Kršna tě vidí a řekne: „Tenhle oddaný tak poctivě zápasí, aby zpíval, protože mu to přikázal jeho duchovní učitel.“ Kršnu potěší taková láska k pokynu duchovního učitele. Nesnižujme tedy důležitost svatého jména.

* * *

V osmé kapitole Bhagavadgíty se Ardžuna dotazuje: „Na co by měl člověk myslet v okamžiku smrti?“ A Kršna říká: „V okamžiku smrti mysl na Kršnu.“ A potom výklad za výkladem, Šríla Prabhupáda doporučuje Haré Kršna mantru, kterou pak vtiskuje sloku za slokou. Tohle tedy, říká, je způsob, jak myslet na Kršnu. Okamžitě, díky Kršnovu jménu, je to ta nejrychlejší cesta; je to ta nejlepší cesta. Je v něm všechno - Kršnova energie, Jeho zábavy, Jeho podoba. V Jeho jménu se skrývá všechno. ***Nama cintamanih kránas caitanya-rasa-vigraha.*** Kršnovo jméno se od Kršny neliší.

* * *

Jestliže se díváním na obrázky pohroužíš do různých myšlenek na spleť vztahy mezi Pánem a Jeho věčnými společníky, není to tak dobré jako pouhé zpívání jen tak. Nezáleží na tom, díváš-li se na obrázek Pañča-tattvy nebo Gósvámíů, pokud jen zpíváš a nasloucháš. Hlavní věcí při džapě není sledování obrázků, nýbrž zpívání a naslouchání.

* * *

Jak už víš, nejlepší metodou k vyléčení úzkosti je zpívání Haré Kršna. Když cestuji, jsou často dlouhá zpoždění, někdy se v některých zemích naskytou obtížné situace s přistěhovaleckými úředníky, jindy jsme zadrženi atd. Kdykoliv se vyskytnou dlouhé zdržující situace nebo situace, které vyžadují toleranci, vždycky pokračuji ve zpívání v myslí, rozvážně a pevně opakující Haré Kršna mantru.

* * *

Při zpívání musíš přizpůsobit svůj čas, pozornost své mysli a svůj hlas ke zvukovým vibracím a potom konečně se celý více a více oddávat svatému jménu. Můžeš naslouchat a zároveň přitom myslet na modlitbu: „Ó Pane, prosím Tě, zaměstnej mě ve Tvé službě.“

* * *

Na konci seznamu deseti přestupků v Nektaru oddanosti Prabhupáda píše: „Každý, kdo se považuje za vaišnavu, by měl být velice bdělý a bránit se proti těmto přestupkům.“ Jestliže se tedy považujeme za oddané, rozumově musíme připustit, že toto zpívání je velice, velice důležité - obzvlášť ve chvíli nebezpečí. Ale kdy to je?? Ta chvíle je každým okamžikem. ***Padam***

padam yad vipadam tesám. Na každém kroku zpívej svaté jméno.

* * *

Zpívání je srdcem bhakti. Očišťuje srdce. Zpívání Haré Kršna je tak mocné - ***srvvatam sva-kathah kránah punya-sravana-kirtanah / hrady antah stho hy abhadrani vidhunoti suhrt sata*** (Bhág., 1.2.17). Pán sídlí v srdci, a když zpíváme Haré Kršna, stáváme se oddanými. Je to ta nejzbožnější činnost, není to pouze záležitost vykoupení, abychom vysmýčily hříchy, které máme. Když zpíváš Haré Kršna, Pán v srdci očišťuje všechny hříšné následky a všechno se stává příznivým.

* * *

Čím více zpíváme, tím více realizujeme, že toto zpívání nás udržuje v duchovní energii. Můžeme také použít slova autority - Pán Čaitanja říká: „Sláva sankírtanovému hnutí, které očišťuje srdce od prachu nashromážděného po mnoho životů“ Zpívání hasí žár podmíněného života - opakovaných rození a smrtí. „Sankírtanové hnutí je největší požehnání celému lidstvu, protože šíří paprsky dobrotivého měsíce.“ Znamená to, že jako měsíc vychází co by malý srpeček a roste do plného měsíce, tak i my začínáme zpívat Haré Kršna (bez přestupků) a realizujeme plný měsíc lásky k Bohu. „Život transcendentálního poznání zvětšuje oceán transcendentální blaženosti a umožňuje nám plně vychutnat nektar, po kterém vždy velmi toužíme.“

* * *

Můžeme následovat Adžámilu ve stupni bezmocného zpívání. Jedním z příznaků odevzdanosti je považovat se za velice pokleslé a potřeba Kršnovy pomoci. Musíme takhle volat - „**Haré Kršna!**“ Pán Čaitanja si je tak milosrdně vědomý postavení usilujících oddaných, snažících se dosáhnout stupně čisté oddanosti. Lítostivě to zjevuje ve své vlastní modlitbě: „Ó můj Pane, z laskavosti jsi se zjevil ve svém svatém jménu, do kterého jsi vložil všechny své transcendentální energie, ale já jsem takový nešťastník, že mě vůbec nepřitahuje toto zpívání Haré Kršna.“ Naróttama dása Thákura také vyjadřuje takový nárek oddaného, který touží po uvědomování si Kršny, avšak nemůže tento nektar oddané služby vychutnávat díky svým hmotným poutům. Naróttama říká: „Co dobrého na mém životě? Svou myslí a rozumem a dokonce i srdcem vím, že tohle zpívání je všechno, a přece mě zpívání neláká. Nerad se sdružuji s oddanými a nechotně se zúčastňuji tohoto sankírtanového hnutí. Musím být prokletý. Jaký smysl má zůstat naživu?“ Netouží po hmotném životě, avšak nemůže vychutnat nektar svatého jména. Není to naše trvalé zoufalství, ale přináší to ono bezmocné postavení. Nezpíváme kvůli nějakému hmotnému nebo i duchovnímu prospěchu, v pojmech vysvobození, nýbrž víme, že toto zpívání je vším - až na to, že ho právě nyní nedokážeme vychutnat. Podle odevzdanosti svatému jménu tímto způsobem - tak veliká je bezmocnost.

* * *

V Čaitanja-čarítámrťe Pán Čaitanja žádá o odloučené místo ke zpívání, jako je místo Haridáse Thákura. Nicméně, ve výkladu Prabhupáda říká, že to neplatí pro členy ISKCONu, aby upustili od řádných činností a provozovali bhajanu v ústraní. Také Bhaktisiddhánta Sarasvatí říká, že ten, kdo se o to

pokouší, ve skutečnosti pouze podvádí a snaží se získat nějakou úctu co by velký oddaný. Říká, že někdo, z nějakého motivu, může chodit sám a pokoušet se zpívat Haré Kršna a namlouvat si, že je na nejvyšší úrovni, avšak ve skutečnosti bude ve své mysli rozjímat o sexu, o slávě, o zisku a uctívání.

* * *

Máme při džapování myslet na Kršnovy podoby a zábavy? Neměli bychom dělat nic strojeného. Jak říká Šríla Prabhupáda, zpívání není umělý vklad do mysli. Prabhupáda doporučuje, že budeme-li pouze naslouchat zpívání, přijde čas, kdy budeme zároveň spontánně myslet na Kršnovu podobu. Koncentrace na vibraci se může zdát jako rutina. Ovšemže, je to teprve náš začátečnický stupeň. Způsob zpívání je doporučen v modlitbě Pána Čaitanji, totiž že bychom se měli považovat za pokornější než tráva na ulici a že bychom se měli modlit k Pánu, aby nás laskavě umístil jako jeden z atomů ke svým lotosovým nohám. Ještě více, než přání vidět Kršnu, by tedy měla být prosba, aby nás Kršna mohl vidět takové, že pro Něho budeme potěšením. A tak při svém zpívání naříkej, volej jako dítě, když volá matku: „Kršno, zpívám Tvé jméno, ale pořád jsem tak pokleslý, že mě nepřitahuje. Prosím Tě, spoutej mě službou Tvému svatému jménu a přiveď mě ke sladké chuti oddané služby Tvému Veličenstvu a Tvému svatému jménu.“

Ve zpívání Haré Kršna existuje deset přestupků. Týkají se nejenom doby, kdy zasedneme k džapě, nýbrž celého oddaného života. Tyto přestupky - zanedbávání pokynů duchovního učitele, záměrné hřešení na síle svatého jména, pomlouvání oddaných - mají co do činění s více než správnou výslovností Pánova svatého jména. Naší zkouškou je, zdali dokážeme

dodržovat pokyny duchovního učitele. Jakmile zasedneš k džapě, je již rozhodnuta tvým služebnickým postojem - ať jsi už páchal přestupky, či nikoliv. Obojí, bezpřestupkové zpívání a dodržování pokynů, jsou navzájem závislé. Pečlivým zpíváním dostáváš sílu k následování pokynů tvého duchovního učitele, neboť se stýkáš s Kršnovým jménem. A víme, že když se setkáváme bez přestupků, je to mnohem účinnější. Dodržování čtyřech zásad a život v oddané službě nám zajišťuje vyvarovat se deseti přestupků.

Zpívání Haré Kršna má sílu vykořenit všechny hříchy, avšak prohřešuješ-li se proti svatým jménům Pána, nemáš žádnou vyhlídku na vysvobození.

* * *

PRVNÍ PŘESTUPEK je rouhat se těm osobám, které své životy skutečně zasvětily šíření slávy Pána, Nejvyšší Božské Osobnosti. Nazýváme to *vaiánava-aparadha*. Obvykle to myslíme především na gurua, *guru-aparadha*, avšak tento přestupek se vztahuje na všechny oddané, i na takzvané malé oddané, s kterými žijeme.

Oddaným se rozumí každý, kdo je opravu odevzdaný učení Boha. Nemůžeme se oddávat vyhledávání chyb nebo posuzování takových osob. Ten, kdo svůj život zasvětil službě Bohu, by neměl být považován za obyčejného člověka. A nejenom, že bycho se měli zdržet jeho pomlouvání, nýbrž měli bychom stát o jeho společnost. Když se Rúpa Gósvámí zmiňuje o věcech, které jsou příznivé k oddané službě, uvádí: „*sanga-tyagat sato vrteh áadbhir bhaktih prasidhyati*: Člověk by se měl vyhýbat společnosti neoddaného a udžovat společnost s oddaným a vážit si jeho společnosti.

Hovoříme o psolečnosti oddaných. Já jsem jedním z oddaných; každý z nás je osobitý. Měli bychom mít v úctě všechny oddané. Kdokoliv zpívá Haré Kršna, měl by být uctíván srdci. Každému, kdo je zasvěcený a održuje zásady a pravidla, vzdej poklony. Každému, kdo je skutečně pokročilým oddaným, prokazuj službu. Ačkoliv někdo je sám oddaný - má zasvěcení, zpívá hari-námu - měl by se považovat za služebníka oddaných a oddané mít v úctě.

Nemůžeš zpívat svaté jméno a přitom mluvit urážlivě, jednat urážlivě a urážlivě smýšlet o druhých, kteří opěvují slávu svatého jména. Vztahy mohou být různé, avšak v žádném z těchto vztahů se nemůže vyskytovat opomíjení čistých oddaných Boha. A jestliže pohrdáš, dostaneš se do potíží, nemůžeš zpívat s čistým výsledkem. Nemůžeš džapovat na svém růženci a zároveň pomlouvat nebo ignorovat oddané Pána. Je to jako pokoušet se založit oheň, zatímco do něj stříkáš vodu. Síla Haré Kršna mantry je vždy absolutní. Ale když se zároveň dopouštíš velkého přestupku, je to jako tohle - stříkání vody do ohně. Velice zpustošíš svůj oddaný život.

- celém světě žijí oddaní Boha, v různých náboženstvích, jako následovníci Mohameda nebo Ježíše, a Kršny si vědomí oddaní by tyto osoby neměli pomlouvat. Každý, kdo je skutečným oddaným Boha, je Bohu milý. Neměli by být uráženi.

Přestupkem proti svatému jménu je také souzení mezi žáky rozličných guruů (ať mezi Prabhupádovými žáky k jiným žákům, či k jiným guruům) nebo mezi guruy a nebo mezi žáky téhož gurua. Všichni kážou, všichni obdrželi pravé zasvěcení, všichni jdou ve stopách. Pokud se týče mě, měl bych uctívat

výhradně svého gurua, avšak pokorně si vážit všech ostatních pravých oddaných a duchovních učitelů a snažit se zdokonalovat své vlastní uvědomování si Kršny ve vztahu k mému duchovnímu učiteli. Každý by měl dodržovat zásady zasvěcení, uctívat svého duchovního učitele se správným pochopením a správnou „siddhántou“ a nerouhat se žádnému z Pánových oddaných. Zpíváme-li Haré Kršna, aniž sevyhýbáme těmto a dalším přestupkům, je nám to houby platné. Zpívání je tak očistné, že odplaví všechny ostatní neshody a přestupky. Avšak jsi-li při zpívání plný přestupků, japak se můžeš zachránit?

* * *

DRUHÝ PŘESTUPEK je považovat jména polobohů, jako Brahmá a Šiva, za rovnocenná či nezávislá na jménu Pána Višnu, neboli kršny. S tímto přestupkem se setkáváme zvláště ve falešných učeních hinduismu nebo védské kultury, která hlásají, že existuje mnoho Bohů a všichni jsou stejní. Nikoliv.

Krsnas tu bhagavan svayam: Kršna je Nejvyšší Božská Osobnost. Má mnoho jmen, avšak pouze jména Nejvyššího Pána jsou ve skupině „hari-náma kírtanu“ a nemohou být přirovnávána ke jménům, která člověk zpívá pro hmotný užitek.

Kršnovo jméno se od Kršny neliší. Ve skutečnosti je to samotný Kršna. Člověk by tedy měl rozumět postavení svatého jména. Není to jméno označující bužka; je to skutečný Bůh, Kršna. Zvuková vibrace se od Kršny neliší. Ale třebaže má Nejvyšší Pán rozličná jména, neměli bychom mezi nimi rozlišovat. Namáme si plést jména polobohů se jmény Boha, jinak jsme jako ateisté. Ateista vlastně nerozumí hodnotě

Božího jména. Bůh je jeden; je Nejvyšší. Jeho jméno, jak jsme již vysvětlovali, se liší od kteréhokoli jiného jména. Je očistné, vysvobozující a nemůže být porovnáváno s žádnou jinou meditací či mantrou. Jestliže se tedy uchyluješ ke jménu obyčejné bytosti nebo i povýšených polobohů jako Pán Brahmá, Pán Šiva - jestliže pleteš jméno poloboha se jménem Boha, je to přestupek proti svatému jménu. Polobozi jsou taktéž expanzemí Kršny, nejsou ani nazávislí, ani rovni Kršnovi. Bůh je jeden, je nejvyšší; nemá žádného konkurenta. Převládá zde nepochopení hidnuismu. Mnoho polobohů skutečně ovládá různé části vesmíru, avšak lidé si obyčejně myslí, že všichni tito bužci jsou rovnocenní. Myslí si, že hinduismus je náboženstvím mnoha Bohů, polyteismem. Nestávej se částí této míchanice, miš-maše, který působí ve jménu hinduismu. Ve skutečnosti v písmech nenaleznete žádnou takovou věc jako Hind. Takové slovo tam není; není to sanskrtské slovo. Je to omyl, chybné označení. Mohamedáni v indickém pohraničí nazývali lidi, žijící podél řeky Indus, Sindhu - a časem se slovo změnilo na Hindu. A nyní slovo Hindu nic neznamená. Můžete být ateisty, můžete uctívat duchy, můžete ctít i polobohy, Durgu - cokoliv se vám zlíbí - a přitom být nazýváni Hindy. Indičtí vůdcové národa jsou pyšní na to, že každý může být Hind. Avšak jestliže díky takovému špatnému označení říkáš: „Ano, je to dokonale pravé a náboženské. Naši vůdcové, naši guruové říkají, že každé uctívání je dobré. Uctívej si psa, uctívej ducha, uctívej politika, uctívej Kršnu. To všechno je stejné. Všechno je jedno“ - tohle je přestupek. Pán je Nejvyšší Pravda. Všechno pochází od Něho. Má mnoho jmen, avšak nepleť tato jména, ani je nepovažuj za rovnocenná s běžnými jmény hmotných osobností.

Existuje mnoho Božích jmen - Jehovah, Allah - v rozličných náboženských kulturách. Můžeme zpívat jakékoliv

jméno s porozumněním, že je to jméno Nejvyššího. Ale přijímat každé další jméno za stejné jako jméno Boha je přestupek. A my opěvujeme toto jméno **Krsna**, neboť jsme následovníky Pána Čaitanji, který opěvuje Kršnu a který nám podal důkaz, že toto je nejvyšší původní jméno Nejvyšší Bytosti. Měli bychom tedy hájit naše postavení, když nějaký darebák hovoří něco jiného, a pokud se týče nás samotných, nemůžeme ani uctívání nějakého poloboha považovat za cosi bok po boku s uctíváním Pána Kršny. Kršna si žádá výlučné uctívání - **anyabhiláita-sunyam** - čistou oddanou službu. Nedopouštěj se takové chyby.

* * *

TŘETÍ PŘESTUPEK je snižovat nebo se rouhat pokynu duchovního učitele. Svaté jméno daruje duchovní učitel. **Sampradaya-vihina ye mantras te nisphala matah.** Neobdržíte-li mantru od duchovního učitele v sampradáji, nebude mít účinek. Jedním z důvodů, proč každé ráno džapujím se svými žáky, je zdůraznění spojení mezi zpíváním a obdržení mantry od duchovního učitele. Dokud mantru nedostaneme v sampradáji, nepřinese to výsledek. Jedině potom získáme oprávnění zpívat Pánova svatá jména. Nikdo by neměl snižovat duchovního učitele, který osobně zpívá svaté jméno, který je ponořen v nektaru svatého jména a který učí svaté jméno, a nikdo by neměl smýšlet tak, že nějaký jiný učitel nebo učení je vyšší. Majavádínové osudí, že filozofie Védanty je ta konečná. Avšak nikoliv, svaté jméno je nejvyšší poznání. Nikdo by tedy neměl nikdy zapomínat, že jeho duchovní učitel s darem svatého jména daruje nejvyšší učení; neexistuje nic hlubšího. **sat-karma-nipuno vipro mantra-tantra-visaradah. Guru** musí být vaišnava. Vaišnava guru, který nám daruje svaté jméno, je největší učitel. Duchovní učitel, jak je uvedeno v

Čaitanja-čaritamrtě, je manifestovanou přítomností Kršny. Je Kršnjova milost manifestovaná v duchovním učiteli. Nese tedy Kršnovu poselství. Jestliže to zanedbáváš nebo neposloucháš, jaké je potom tvé zpívání Haré Kršna? Je neúčinné. Takže, uznáváš-li duchovního učitele jako představitele Boha, měl bys následovat jeho poselství. Jakkak bychom ho mohli neposlouchat a očekávat, že pokročíme? „Dobrá, teď je tady. Dneska se nechám zasvětit a budu se pěkně chovat, ale zítra udělám něco proti jeho pokynu. Nikdy to nepozná.“ Jenomže pozná. Kršna to pozná a bylo by to pro mne velice špatné, kdybych to udělal. Tato neposlušnost, hrubá nebo jemná, je druhem sebevraždy. O tom není třeba mluvit.

Každé ráno se modlíme: **yasya prasada bhagavat-prsado**, avšak někdy zapomínáme, co to znamená. Onen verš znamená, že milostí duchovního učitele člověk obdrží Kršnovu milost. Netěší-li oddaný duchovního učitele, nemá žádnou vyhlídku na pokrok. Týká se to tedy našeho zpívání Haré Kršna. Jak bys mohl neposlouchat příkazy svého duchovního učitele a přitom být úspěšný ve svém zpívání? tyto přestupky odporují duši a podstatě zpívání. Jak může někdo zpívat, zatímco neposlouchá pokyn duchovního učitele, a jak může očekávat Kršnovu požehnání? Pokyny duchovního učitele jsou totéž, co Kršnovy pokyny, protože duchovní učitel je via médium (průchozí médium) ke Kršnovi. Mnohokrát jsme slyšeli tento verš: „**yasya deve para bhaktir yathá deve tathá gurau / tasyaite kathita hy arthah prakas mahatmanah.**” Tedy, že pouze těm velkým duším, které mají víru v Pána, tak v duchovního učitele, se automaticky vyjeví smysl védského poznání. Vztahuje se to i na to, že těm, kdo mají takovou víru, může být odhaleno zpívání Haré Kršna. V Čaitanja-čaritamrtě Šríla Prabhupáda vysvětluje: „Věřice slovům svého duchovního

učitele, započal Pán Čaitanja sankírtanové hnutí, stejně jako současné hnutí pro uvědomování si Kršny bylo založeno z víry ve slova našeho duchovního učitele. Toužili jsme kázat. Důvěřovali jsme jeho slovům a snažili jsme se je nějak naplnit. A nyní se toto hnutí stává úspěšným na celém světě. Proto, víra ve slova duchovního učitele a Nejvyšší Božské Osobnosti je tajemstvím úspěchu.“ Jak bychom tedy mohli urážet nebo neposlouchat guruův pokyn a říkat: „Á, to je dobrý. Zpívám Haré Kršna.“ Takové zpívání by nebylo účinné. Musím zpívat s požehnáním duchovního učitele.

A třebaže ještě nezpíváme úplně bez přestupků a nebo ani dost dobře nechápeme, zpíváme na pokyn našeho duchovního učitele jako Pán Čaitanja, považující se za hlupáka: „Pevně věřím, že jednoduchým zpíváním Pánova svatého jména mohu odstranit všechna falešná pojetí hmotného světa. Zpívám, protože pevně věřím slovům mého duchovního učitele. Ačkoliv majavádští filozofové nemají rádi toto zpívání a tancování, přesto to provádím ze síly slov mého duchovního učitele.“

Když v roce 1965 přišel Šríla Prabhupáda do New York City, zpíval Haré Kršna. Člověk si mohl myslet: „Inu je to Ind, sannjásí. Je to jeho náboženství. Ne moje.“ Ale potom, když se staneš jeho žákem, jeho služebníkem, potom zpíváš Haré Kršna, protože on je duchovním učitelem a říká, že tohle je ta metoda. A když se staneš služebníkem a zpíváš tímhle způsobem, zjeví se ti samotné jméno. Avšak nemůžeš zpívat bez tohoto spojení duchovním učitelem co by jeho služebníkem. Takový je význam díkši: „Je to duchovní učitel, kdo vysvobozuje žáka ze sevření máji jeho zasvěcením do zpívání Haré Kršna mahámantry. Tak může spící živá bytost obnovit své vědomí zpíváním Haré Kršna, Haré Kršna, Kršna Kršna, Haré Haré / Haré Ráma, Haré

Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré. Jinými slovy, duchovní učitel probouzí dřímající živou bytost do jejího původního vědomí, takže může uctívat Pána Višnu. Takový je smysl díkši, neboli zasvěcení.“ Takže, aby kterýkoliv žák mohl dělat pokroky ve svém duchovním životě, musí se pozorně bránit těmto přestupkům. nesmí zanedbávat pokyny duchovního učitele.

* * *

ČTVRTÝ PŘESTUPEK je snižovat védská písma a literaturu při jejich výkladech. Písma jsou naše průvodní světlo, náš směr. Bez nich je nemožné pokročit v uvědomování si Kršny. Pouze milostí inkarnace Nejvyššího Pána v podobě šástry k nám sestupuje toto poselství - prostřednictvím gura, šástry, sádhu. Guru reprodukuje šástru, sádhuové reprodukují šástru. Jsem služebníkem sádhuů a gura, takže šástrě naslouchám od gura a od sádhu, šástra je můj život. Není důvod zaujímat světský spekulativní postoj a nějakým způsobem snižovat slova písem. Naše autorita je Kršna a Kršna promlouvá skrze písmo. Toto je tedy naše autorita.

Někdo by mohl namítnout: „Dobrá, tento výrok stojí v šástrě, jenomže my ho nepřijímáme doslovně“, nebo „Neznamená to tohle, znamená to něco jiného“, a nebo „Tyto knihy byly napsány před dávnými časy.“ Ne, ne. Je to Kršnovo slovo. Neexistuje žádný přístup ke Kršnovi bez těchto knih.

Ateistické obrazoborectví proti uvědomování si Kršny porážíme silou „sabda-brahma“, důkazem písma, zvukovou vibrací přicházející od Kršny, přicházející zpoza tohoto hmotného světa, „apauruáeya“. Absolutní pravda sestupuje tímto způsobem, sestupuje k nám od Pána skrze zmocněné mahádžany. Nemůžeš snižovat písmo a doufat ve zpívání Haré

Kršna. Vše, co se uvádí, přijmi. Je tam celý smysl, ale ty přijímej na základě důkazu šabdy, neboli vibrace.

Naše filozofie uvědomování si Kršny staví na autoritě Kršnových slov manifestovaných prostřednictvím Véd, „*brahmaksara-samudbhavam*“. Védské poznání je dechem Nejvyššího Pána. Neber ho jako nějakou obyčejnou filozofii. Nebud' tak přeinteligentní, jako že hloupě snižuješ védské příkazy, aniž bys realizoval skutečné poznání. Nemáme důvod být originální, vynalézaví, nebo si nějak vymýšlet. Spíše musíme reprodukovat Kršnova slova a následovat pokyny dávno ustavené Kršnou a mahádžany minulosti. Avšak kdybys nějakým pomýlením zaujímal k písmům ateistický oblouzený postoj a nepožímal bys jejich podstatu jako absolutní, samozřejmou pravdu, byl by to velký přestupek. Náš celý závěr, náš důkaz, je šabda-brahma, písma, a my bychom nad nimi neměli nikdy spekulovat nebo je snižovat. Ale ani bych písma neměl pouze uctívat, že bych je držel ve skleněné muzejní vitríně - musíme jim pravidelně naslouchat. „Nesnižovat písma“ znamená, že je studuješ, nasloucháš jim, bez spekulace, s pokorou a dotazováním se. Povstanou-li pochybnosti, potom pravidelné čtení a naslouchání šástrám je tou nejlepší cestou k odstranění takových pochyb. Je to velice důležité. Spolu se zpíváním bychom tedy měli naslouchat těmto knihám, tak abychom byli schopni bojovat proti svým vlastním pochybnostem, neboť všechno se zakládá na autoritě písma. Trváme díky čistotě šástry.

* * *

PÁTÝ PŘESTUPEK je považovat slávu svatého jména za vymyšlenost. Pátý a šestý přestupek jsou podobné - brát

zpívání Haré Kršna jako fantazii nebo považovat tvrzení o zpívání za nadsázku.

Dnes ráno jsme četli, že dokonce i člověk žijící hříšným životem se může stát lepším než bráhman, zpívá-li Haré Kršna. Šástra také uvádí, že těchto šestnáct slabik Haré Kršna mantry zahrnuje všechny možné náboženské činnosti a rituály, vykonávané s velkými náklady a námahou. Všechny jsou hotové právě zpíváním mantry. Ovoce zpívání - že člověk dokončí svůj hmotný život a získává lásku k Bohu - nemůže být interpretováno nebo nadsazováno. Adžámila se ve chvíli smrti zachránil zpíváním Narájánových jmen. Haridása Thákura říká, že když někdo zpívá svaté jméno nedbale nebo i nepozorně, dostává se mu vysvobození. To nejsou nadsázky.

Měli bychom své mysli osvobodit od pochybností a světské spekulace. My sami nemůžeme pochopit Boha, ani hmotný vesmír a dokonce ani své vlastní tělo, takže bychom měli naslouchat od vyšší autority. Každé pochybnosti postavme před duchovního učitele. Jeho odpovědi zboří tyto pochyby. Přístup k šástrě a ke svatému jménu pak bude naplněný vírou.

Naši světští kritikové pokládají Haré Kršna mantru za hmotnou vibraci, za smyšlený zvyk. Ale Pán Čaitanja říká:

*namnam akari bahudhá nija-sarva-saktis tatarpita
niyamitah smarane nakalah etadrsi tava krpa bhagavan
mamapi durdaivam idrsam ihajani nanuragah*

„Ó Pane můj, Tvé jméno samotné poskytuje požehnání živým bytostem, a proto máš stovky a miliony jmen jako Kršna a Góvonda. Do těchto transcendentálních jmen jsi vložil všechny své transcendentální energie. Jejich zpívání není

omezeno přísnými nebo strohými pravidly. Ó Pane můj, z laskavosti jsi nám umožnil, abychom se k Tobě velice snadno přiblížili prostřednictvím Tvých svatých jmen, ale já jsem takový nešťastník, že mě vůbec nepřitahují.“ Je to prohlášení Pána Čaitanji; jméno je skutečně plné síly. Kršna se vložil do Haré Kršna. není to tedy něco fantazijního. Nádherné popisy toho, jak Haré Kršna očišťuje srdce - „*ceto-darpana-marjanam bhava-maha-davagni-nirvapanam*“ - jak očišťuje srdce od prachu nashromážděného po mnoho a mnoho životů, ničí žár hmotného života a umožňuje nám plně vychutnat nektar, po kterém vždy velmi toužíme“ - popisy, které nejsou fantazií. měli bychom tedy zpívat s vírou ve velebení svatého jména. Pouhým zpíváním Haré Kršna se můžeme vrátit k Bohu. Zpočátku tedy nemusíš rozumět, ale musíš mít víru a učit se od šástry - nikoliv od svých vlastních mentálních výplodů - jak působí věda o svatém jménu.

* * *

ŠESTÝ PŘESTUPEK je „překrucování“ svatého jména. V šástrách nalezneme mnoho rozličných výroků o síle svatého jména. Nárada-pañčarátra prohlašuje, že zpívání svatého jména ochraňuje člověka před špatnými vlivy tohoto věku, Kali-jugy. Kalisantarana Upanišada říká, že mahámantra ve svých slabikách zahrnuje všechny ostatní mantry a védské rituály. Je tak mocná.

Takže neinterpretuj - (jako že:) zpívání skutečně nějak působí na mysl, hypnotizuje mysl, nebo že je určeno k meditaci nad brahma, či jakékoliv chytré interpretace. Naslouchej. Uč se. To, co o svatém jménu říká tvůj guru a šástry, je přesná znalost. Nijak neinterpretuj ze svého vlastního výmyslu. Když jsme

poprvé zpívali v Tompkinsově Square Parku, byl tam i Allen Ginsberg a reportér se ho zeptal: „Co znamená toto zpívání?“ Odpověděl: „Je to biologická záležitost. Uvolňování kyslíku neustálým zpíváním vyvolává v těle extázi.“ Kde to kdy slyšel? Ve své úrodné poetické fantazii. Je to jeho odvar. A nebo někdy lidé říkají, že oddaní jsou hypnotizováni. Jsou to hmotné ývkklady. A nevymýšlej si ani tak zvané duchovní interpretace. Jakási dívka jednou povídá Šrílovi Prabhupádovi: „Když zpívám, vidím ve svém mozku veliké rudé světlo. Co mám dělat?“ „Jen zpívej dál“, řekl Šríla Prabhupáda. „To přejde.“

Musíme proto důvěřovat védské autoritě gurua a šástry. Písma například říkají, že ve věku Kali se zpíváním Haré Kršna můžeme osvobodit z veškeré špíny. Nicméně, člověk toužící po duchovním životě to v tomto hmotném světě shledává velice obtížným. Hmotný život je plný utrpení, a přece se každý pokouší užívat si; a stejně i jejich malý požitek je pouhým utrpením, s větším a větším rozruchem kvůli sexu, drogám, Á Člověk může prakticky pociťovat, že jeho utrpení vzrůstá, a přece se nadále snaží užívat si až do úplné zkázy. To je mája, iluze; neučiní nás to šťastnými. Jak tedy zůstat duchovní v takové atmosféře?

Obdrželi jsme tuto informaci: *harer nama harer nama harer namaiva kevalam* - v tomto věku Kali vás zachrání zpívání Haré Kršna. Ale uvažujme-li: „Ne, tomu nevěřím. Jak mě tahle jména, tohle jednoduché zpívání či recitování jmen může zachránit? Jistě, chci se dostat ven z tohoto hmotného světa, ale jak mně může pomoci tohle zpívání?“ - je to přestupek. Nevymýšlej si svá vlastní pojetí toho, co zpívání způsobuje, ani neodmítej víru v požehnání připisovaná zpívání Haré Kršna. Haridása Thákura vysvětluje, že stín svatého

jména, zpívaného dokonce i s přestupky a nepozorně, může člověka vysvobodit. Jakýsi pochybovač poslouchá a řekne: „Haridási Thákuro, to přeháníš. Jak je možné, aby pouhý stín jména někoho vysvobodil?“

Haridása Thákura odpoví: „Nepochybuji o tom. Je to výrok šástry. Svaté jméno je tak veliké, že když Adžámila v okamžiku své smrti volal jméno Nárájana, byl spasen. Nebud' pochybovačný.“

„To se ti to říká“, namítne onen muž, „ale to si piš, že když stín svatého jména nepřinese vysvobození, uříznu titvůj nos.“

Každý byl tedy velice pohněván tímto mužem, který později přišel o svůj vlastní nos, neboť Kršna tu urážku Jeho oddaného vzal velice vážně. Stojí-li něco v šástře, nepřijímej to rozdílně - fantazie, interpretace nebo nadsázka. To, co o svatém jménu říká šástra nebo guru nebo sádhu, je autoritativní; není to k interpretaci pro nějakého náfuku. Kršnovο jméno se od Kršny neliší. Není to symbol; není to tělesná jóga k dýchání. Kršna je Kršna a Kršna je Jeho jméno. Tak jako nemůžeš spekulovat nad nepochopitelným Kršnou argumenty a logikou, tak je i jeho jméno nepochopitelné. Můžeš mu porozumnět pouze v parampaře. Nesnaž se překrucovat svaté jméno.

* * *

SEDMÝ PŘESTUPEK, velice hrubý přestupek, je úmyslně hřešit a přitom zpívat Haré Kršna. Někdy je to praktikovánov různých náboženstvích: člověk dostává odpuštění od kněze vyznáním svých hříchů, avšak vzápětí tento hřích páchá nanovo. Zástupce Boha je jistě zplnomocněný

odlehčit naše hřichy, jestliže skutečně prosíme o odpuštění, avšak nikoliv, že vyjdeme a záměrně znovu hřešíme. „Tohle zpívání je velice dobrý vynález, protože mě očistí od hřích, které hodlám páchat znovu a znovu.“ Toto je hříšná „úprava“ svatého jména. A jestliže stále dokola člověk nepolepšuje své jednání, potom nemůže očekávat, že pouhou prosbou o odpuštění se věc vyjasní. Musí tu dojít ke skutečné nápravě.

Učinil jsi slib duchovnímu učiteli před ohněm, před oddanými, před Božstvy. Nyní si neplánuj hříšný život. „Tohle je můj plán. Budu zpívat Haré Kršna, budu se dopouštět nějakých hříšných činností a zpívání mě znovu očistí. Ale nemám žádný úmysl skutečně zastavit tyto hříšné činnosti. Zpívání budu používat pro svůj užitek.“ Tato mentalita - uznávání hříchů, získávání užitku a pokračování ve hřešení - se zavrhuje. Značně by to překazilo tvůj pokrok. Můžeme se divit: „Ó, zpívám už tak dlouho. Proč nepocit'uji žádný účinek?“ Toto je důvodem. Šríla Prabhupáda říká: „Můžete hlučně zpívat po milióny let a nepokročit, nezpíváte-li jako oddaný a nesnažíte-li se vyhýbat přestupkům.“

Smíme se dopustit chyby; může být napravena. Ale jestliže ve skutečnosti plánuješ, jak ze zpívání Haré Kršnaučinit kariéru a porušuješ zásady pak ani trochu nepokročíš. Zničí to tvoji rostlinku oddanosti Bud' poctivý a upřímný. Šástry jsou tak obsáhlé, lidé je nedokáží pochopit. Dokonce i světci z Naimišáranji se dotazují: „Prosíme vysvětli nám je.“ Proto je nemožné jednoduše následovat písma. Je třeba následovat někoho, kdo může písma vykládat: „*mahajano yena gatah sa* ` Jestliže zpíváš svaté jméno Boha, dodržuješ zásady a jsi upřímný, budeš realizovat smysl Véd. Můžeme-li zůstat takto pevní - „Duchovní učitel je zajisté představitelem Boha.

Daroval mi toto jméno. Nemohu porušovat tyto zásady. Nestarám se co kdo říká. Musím jen zůstat pevný. Přestože nevím tolik věcí, tuhleto jednu musím vykonávat - potom míříš k nejvyššímu naplnění.

Když přijímáme zasvěcení, bereme na sebe zodpovědnosti, které jsme předtím jako neoddaní neměli. Nyní, jestliže se dopustíme přestupku, bude to dokonce hanebnější než přestupek neoddaného, stejně jako policajt, jehož krádež je hanebnější než krádeže běžného občana. Jsouce tedy obdarováni tímto velkým darem, neměli bychom ho používat jako pomůcku při hřešení.

Někdo může uvažovat: „Jsem velice slabý. Byl jsem vychováván jiným způsobem. Nedokážu dodržovat zásady a pravidla; ale budu zpívat Haré Kršna.“ Ale záměrný přestupek je škodlivý. Souhlasíš-li dopouštět se hříšných činností a pokoušíš se očistit je zpíváním, zneužíváš svaté jméno. Jméno není určeno k čištění tvého špinavého stavu, tak abys znovu mohl páchat špinavosti s čistým štítem, a zase zpívat Haré Kršna, a znovu jednat hříšně. Nepoužívej svaté jméno ke svým hanebným plánům, jako jsou tyto. Přistupuj ke svatému jménu, když toužíš sloužit Kršnovi, veleb Kršnu a pros Kršnu, aby tě přijmul zpátky do věčné oddané služby. To je síla Haré Kršna.

Každý, kdo praktikuje zpívání určitou dobu, zná sám jeho dobrý účinek. Může pociťovat, že ho očisťuje. Vzpomínám si, že na začátku, když jsem chodíval zpívat do templu, jsem požádal svého někdejšího přítele, aby šel se mnou. Zpíval s námi a potom jsem se ho zeptal, co si o tom myslí. Uznával, že je to velice posilující. Lidé tedy mohou pozorovat, jak toto očisťování přináší štěstí. Víme také, že zpíváním se člověk

očisťuje od hříšných tužeb a to také přináší úlevu. Avšak jestliže přijímáš výhody tohoto očisťování a přitom úmyslně nezastavuješ své hříšné jednání, je to ten největší přestupek. Nemůžeš se dopouštět nějakých hříšných činností, jako je opíjení se a nedovolený sex, a hned potom začít se zpíváním Haré Kršna bez žádného opravdového úmyslu zastavit své hříšné jednání, používající zpívání co by nedílnou součástí tvého hříšného života. Stejně jako lidé, kteří se velice opili. Následující ráno mají opici, takže spolknou „Alka Seltzer“ nebo něco podobného. Smyslem je nějak si ulehčit a potom se znovu zpít. Neberou lék, aby navždycky přestali, nýbrž proto, aby si mohli znovu užívat. Jestliže tedy někdo používá Haré Kršna mantru tímto způsobem, je to velice těžký přestupek - Haré Kršna, které je ve skutečnosti Kršna samotný, které je určeno pouze k vyvinutí čisté lásky k Bohu. V tomto světě může být pácháno tolik hříchů, dokonce i vražda. Nicméně, tyto hříchy mohou být stále ještě odpuštěny zpíváním Haré Kršna. Avšak dopouštíme-li se přestupků proti svatému jménu, jakpak můžeme být osvobozeni? Svaté jméno je naše poslední naděje. Za každou cenu se proto vyvarujme tomuto sedmému prohřešku. Buď velice opatrný, abys neupadl do nějakého druhu nedbalého, záměrně hříšného života ve jménu oddanosti. Neber si špatné příklady s jiných nepříznivých činností. Buď vzorný. Zdokonaluj se.

Přijímej svaté jméno s naléhavostí. Slíbil jsi zpívat alespoň šestnáct kol denně a podrobit se čtyřem zásadám; provázejí se. Když byly Džagájovi a Mádhájovi odpuštěny všechny jejich hříchy, jelikož přijali svaté jméno, Pán Čaitanja také řekl: „Ale nyní už žádné hříchy. Všechno, co jste napáchali, je bez následku, nemusíte se tím tedy trápit. Ale více nehřešte. Nyní zpívejte Haré Kršna a buďte mírumilovní.“

Taková je povaha Kršnova odpuštění; může prominout všechno. Ale nyní už dále nehřešit! A to je možné, přijímáme-li prostě svoje postavení jako služebník a závisíme-li na Kršnovi a na Kršnově pravém vedení.

* * *

OSMÝ PŘESTUPEK je považovat zpívání Haré Kršna za „zbožný rituál“, jako jsou rituály popsané v karmakánské části Véd. Je to znovu přestupek, odmítat pochopit povahu svatého jména a zpívat z nějakého „zbožného“ hmotného důvodu. Někdo se k Bohu nodlí kvůli ulehčení od hmotných věcí. „Prosím Tě, Bože, dej, ať má rodina dostane nějaké peníze. Prosím Tě, zvyš mé blaho. Dej mi, prosím, pěknou ženu, aby vzkvétal můj obchod.“ Zpívání by nemělo být používáno tímto způsobem - pro zvyšování blahobytu, z nějakého nacionalistického důvodu, aby způsobovalo nějaké změny počasí, nebo k získávání peněz či nějaký lidumilný důvod. Nemůže se to pojímat jako hmotný zbožný čin a zpívat svaté jméno k získání jistých prospěchářských hmotných věcí od Boha, jak se snažíme zbožnou činností. Existuje dokonce i skupina, která otevřeně zpívá kvůli hmotným výhodám. Na jejich setkáních, dosvědčujících sílu mantry, někdo může říct: „Zažil jsem zkušenost, že jsem toužil po kytarě, a tak jsem zpíval mantru - a příští den jsem tu kytaru dostal. Opravdu je to velmi dobrá mantra.“

Člověk se může modlit k Bohu a je to zbožné. Avšak my nezpíváme Haré Kršna proto, abychom k Bohu přistupovali hmotnou cestou. Nepoužívej jméno jako takový druh modlitby. Pouze pronášej jméno, přeješ-li si sloužit Kršnovi. „Ó Kršno, ó Kršnova energie, prosím Tě, zaměstnej mě ve Tvé službě.“

Nikoliv: „Ó Kršnovu jméno, ó Kršnova energie, prosím Tě, služ mi.“ Takhle nezpíváme. Toužíš-li velebit Pána, zpíváš Haré Kršna. Sloužíš Bohu. A jednou ze služeb je - **sravanam, kirtanam** - opěvování Jeho jména. Takto zpívej. Nezpívej Bohu, aby ti pomohl s nějakým světským postavením. Zpívej, aby ses mohl stát Jeho oddaným, ne pro nějaký hmotný užitek. Neměli bychom si myslet, že zpívání je jako zbožná činnost nebo materialistické náboženství, v němž se věřící snaží najít nějaký hmotný prospěch výměnou za svoji chvilinku uvědomování si Boha. Jestliže velebiš Kršnu jako Jeho věčný služebník, automaticky obdržíš veškeré výhody.

A jestliže i po zasvěcení musím trpět za svoji minulost, potom přijde-li nějaký darovaný trest od Kršny k mému konečnému očištění, zpívám Haré Kršna nikoliv s přáním úlevy; spíše: „Ó Kršno, prosím Tě zaměstnej mě ve Tvé službě. Haré Kršna. Prosím Tě, vysvobod' mě z máji - z máji v podobě utrpení, z máji v podobě hmotného požitku. Prosím Tě, spoutej mě Tvoji službou.“ Nepřestává-li člověk zpívat tímto způsobem, stává se hodným vrátit se zpátky k Bohu. Jak jsme řekli, zpívání Haré Kršna může přinést vysvobození, avšak není to jeho smyslem. Smysl zpívání leží za vysvobozením. Spočívá v oslavování Boha, v Jeho službě. Zpívání je služba Kršnovi. Prosíme, abychom mohli být zapojeni v Kršnově službě. Zpěv je tedy právě způsob oslavování Kršny: „Kršno jsi velice mocný. Já jsem velice mrňavý. Bez tebe nejsem nic. Přesto, že jsem tak malinký, pomoz mi, prosím, zpívat. Prosím Tě, spoutej mě Svou oddanou službou.“ Nikoliv: „Prosím Tě, Kršno, dej, ať se stane tohle. Dej ať se stane tamto.“ Nedopusť, aby Ti jméno sloužilo, nýbrž ty služ jménu. Je třeba si uvědomovat, že zpívání Haré Kršna je čistá duchovní oslava služby Bohu. Kršnu blaží naslouchat svému jménu pronášenému Jeho čistými

oddanými. Tato láska ke Kršnovi , po které tolik toužíme, bude narůstat více a více, jestliže zpíváme právě tak - bezmocně. „Ó Kršno, ó Kršnova energie! Prosim, zpívám, ale stále se lepím. Prosim Tě, přenes mě do Tvé duchovní energie, zbav mě všech těchto anarthas. Chci Ti jen sloužit.“ Zpíváme, abychom sloužili Bohu voláním Jeho jména. Velice se Mu líbí, když zpíváme Jeho svaté jméno, abychom vyvinuli Boží lásku. Ne, že by byl v nouzi, nenaplněnou osobou - „Prosim vás, zpívejte.“ Ne. Je plný sám v sobě a má nekonečně mnoho služebníků. Nepotřebuje naše extra zpívání, avšak je velice potěšen, sloužíme-li Mu zpíváním Jeho svatého jména - „Ó Kršno, ó Kršnova energie, prosím Tě, zaměstnej mě Tvojí službou. Haré Kršna.“ Blaží Ho naslouchat svému jménu zpívanému Jeho pokleslými oddanými. „Vrací se zpátky ke Mně. Snaží se přiblížit se Mi zpíváním Mého jména. Velice pěkné.“ Podstatou zpívání je potěšit Kršnu. A Kršna se může postarat o všechny ostatní.

Naše zasvěcení do zpívání Haré Kršna je ve skutečnosti oslavou Boha, spontánní, autorizovaný proces, abychom Pána poprosili: „Prosim, přijmi nás do Tvé služby. Prosim, přijmi nás do učednické posloupnosti a dovol nám, prosíme Tě, zpívat svaté jméno tak, abychom se mohli stát Tvými čistými služebníky.“ Neprosíme o nějaké hmotné výhody; to je ritualistické náboženství. Ale zpívání Haré Kršna není takové, není materiální; je čistě duchovní mezi duší a Bohem.

Zpívání Haré Kršna je tedy transcendentální k hmotným výsledkům. Avšak poskytuje ty nejlepší výsledky. Šíří požehnání svatého jména. Proto Pán Čaitanja říká: „*ceto-darpana-marjanam bhava-maha-davagni-nirvapanam...*

Sláva sankirtanu Šrí Kršny, který očišťuje srdce od prachu nashromážděného po mnoho let a ničí žár podmíněného života

opakujících se rození a smrtí. Sankirtanové hnutí je největším požehnáním celému lidstvu., protože šíří paprsky dobrotivého měsíce. Je to život veškerého transcendentálního poznání. Zvětšuje oceán transcendentální blaženosti a umožňuje nám plně vychutnat nektar, po kterém vždy velmi toužíme.“ Velebí svaté jméno pro jeho veliký, blahodárny účinek mezi lidstvem. Jako se měsíc na obloze naplňuje den za dnem, tak bude vzrůstat a vzrůstatpožehnání měsíce Pána Čaitanji, i v Kalijuze, zpívá-li člověk Haré Kršna ve společnosti Kršny si vědomých oddaných, a všichni budou prospívat. Jejich vlastní měsíc lásky k Bohu bude narůstat. Je to daleko více než pouhá zbožná činnost. Zpíváme Haré Kršna: „Můj milý Pane, můžeš si se mnou dělat cokoli se Ti zlíbí. Můžeš mi zlomit srdce svou nepřítomností. Můžeš mě hrubě obejmout. Ale já jsem Tvůj věčný služebník. Takhle toužím zpívat Haré Kršna.“ Rozjímej o těchto verších Šikšástaky a porozumíš, jak zpívat v čisté oddanosti Zpívání je nářkem pokleslé duše ke Kršnovi: „Prosim Tě, zaměstnej mě ve službě Tvé vznešenosti.“ Je tím nejlepším, co můžeme dělat, je to ta nejlepší služba Kršnovi a také všem ostatním. Jakékoliv přání druhým je nejlépe naplněno na očištěné rovině oddané služby, šířící slávu svatého jména mezi ostatní, neboť pouze svatým jménem se všichni mohou vysvobodit z utrpení tohoto věku. Přijměte tedy svaté jméno a darujte ho ostatním. To je služba. Ale nečiňte si ze svatého jména svého služebníka, ani na něho nemyslete jako na nějakou modlitbu sloužící lidstvu. Je to oddaného ryze transcendentální oslava Kršny, v čisté oddané službě. A je to ta nejpříznivější blahodárna služba celému vesmíru.

* * *

DEVÁTÝ PŘESTUPEK je poučovat nevěřícího člověka o slávě svatého jména. Pouze ten, kdo je zbožný a prostý, může ocenit důvěrnou povahu svatého jména - Haré Kršna, Rádhá - Kršna. Třebaže bychom měli každého seznámit se zpíváním Haré Kršna, neměli bychom popisovat důvěrné zábavy Pána někomu, kdo je nepřátelský, neboť to by jen znásobilo jeho rouhavý postoj. Lépe, když přistoupíme k bezelstným osobám, které jsou alespoň trochu vnímavé.

Ačkoliv je kázání určeno pro neoddaného, neměli bychom kázat naprostému ateistovi, který se rouhá svatému jménu. Ovšem, při našem kázání jsou všichni nevěřící, avšak měli bychom se vyhnout delšímu vystavování se urážkám, natož představovat důvěrné blaženosti svatého jména takovému darebákovi. Šríla Prabhupád citoval křesťanské rčení: „neházejte perly sviním.“ Pokud je to tedy možné, choďme za těmi osobami, které jsou trochu nakloněné.

Nejsme lakomí;rozdáváme vědomí si Kršny všem lidem. Avšak sláva svatého jména by se neměla kázat osobám, které si tím přivodí další prohřešek. Neměli bychom se stávat jejich nástrojem. Skutečně, dokud se člověk nestane pokorným a čistým, následováním cesty uvědomování si Kršny, nemůže porozumět těmto vznešeným principům. Ale na ty, kteří jsou bezelstní, se můžeme obracet. Je to duchovní kázání.

Stejně tak zasvěcení do svatého jména by nemělo být udělováno někomu, kdo nemá plnou víru ve svaté jméno, v písmo a duchovního učitele. To je také přestupek.

* * *

DESÁTÝ PŘESTUPEK je připoutávat se stále k hmotným věcem i po tolika pokynech; nemít víru ve zpívání Haré Kršna, nýbrž udržovat hmotná pouta.

Nejsem toto tělo. *Aham brahmasmi, nikoliv aham mameti. aham* mameti znamená: „Myslím si, že jsem toto tělo.“ Uvažuji, že všechno, co obnáší tohle tělo, jsem já, a že věci ve vztahu k tomuto tělu jsou moje. To je falešné materiální pojetí. Zkouškou tvého pokroku ve zpívání Haré Kršna je tedy to, jak hodně ses vzdal těchto představ. Člověk by neměl zpívat Haré Kršnaa přitom setrvávat v těchto tělesných pojetích života. Udržuješ-li hmotná pouta a zvyky i po tolika sdělených pokynech, potom nemáš plnou víru ve svaté jméno, a to je tímto desátým přestupkem. Předpokládá se, že díky zpívání nezůstaneš na věky na úrovni falešného ega, uvažujice: „Jsem toto tělo a věci vztahující se k tomuto tělu jsou moje.“

Ovšemže, neočekáváme, že začátečník bude na pokročilem stupni. Jestliže s námi chce někdo strávit nějakou dobu, zpívat a přijímat prasádam, jsme šťastni, že mu můžeme sloužit. Ale řekne-li někdo: „Toužím po celkovém pokroku. Chci sloužit Pánovi. Chci se vyprostit z tohoto hmotného světa“, je mu doporučeno, aby šel přísněji. A když dostane zasvěcení, tehdy se sám stává kazatelem a zpívá Haré Kršna pod slibem. Nyní se přičinlivě snaží zpívat bez přestupků, protože touží učinit plný a rychlý pokrok, tak aby se v tomto jednom životě mohl vrátit zpátky k Bohu svým bezpřestupkovým zpíváním.

Ale když i po mnohém uvědomování si Kršny a zpívání nerozumíš „*aham brahmasmi* - nejsem toto tělo“ a jednáš s poutem - *vairagya* - *vidya* - potom je tvoje zpívání škodlivé,

přestupkové . Ne, že bys byl jako bežná hmotně připoutaná osoba zpívající Haré Kršna. Každého povzbuzujeme, aby zpíval, i opilce - „Zpívej Haré Kršna v jakémkoliv stavu“ - avšak zasvěcení znamená nové narození a rychlý pokrok, pokud se vyvaruješ těmto přestupkům.

* * *

PŘESTUPKEM JE TAKÉ nepozornost při zpívání. Mysl si stále chodí tudy a támhle, ale my musíme zpívat a přivádět mysl zpět pod vládu vyššího já. Jestliže alespoň neusiluješ ovládnout mysl, bude tvé zpívání velice strojenou záležitostí. Vidáme lidi, kteří pokoušejí cigaretu a pijí kafe a čtou noviny a dělají pět různých věcí najednou. Zpívání tedy není něco takového - „drtit“ růženec, aby se při tvém zaměstnání něco dělalo. Zpívání je **samadhi**; je to meditace; je to dokonalá služba sama o sobě, když zpíváš šestnáct kol. Přes den můžeme džapovat a opěvovat během vykonávání rozličných věcí, ale když džapujeme svá kola, musíme být nanejvýš pozorní. Nejsme-li je to opět aparádha, přestupek. Proto je uvědomování si Kršny i mantra - jóga. Musíš opakovat. Musíš zpívat a naslouchat.

V právě takové technice mantrajógy je nepozornost přestupkem. Každá podoba jógy - hathajóga, krijajóga, kundalínijóga - sedavé pozice, ovládání dechu - je určena k ovládání smyslů. A smysly ovládáš, abys mohl ovládnout mysl. A mysl ovládáš, abys mohl myslet na Nejvyššího Bhagavána, Kršnu. Naše jóga také ovládá smysly; mysl ovládáme dvěma smysly. Jeden smysl vibruje a hovoří jazykem a druhý smysl naslouchá. Jsou-li tyto dva smysly ustáleny můžeš svou mysl ovládat. Říkáme Haré Kršna mantru a nasloucháme.

Proto bys měl být pozorný k této technice. Nemysli na rozličné věci. O tom se zmiňuje Bhagavadgíta, šestá kapitola. Nemůžeme se sebrat a jít sem nebo támhle; nemůžeme se nečím zabývat; nemůžeme dělat nic kromě této j ó g y. To je veškerá idea. Zastav své ostatní činnosti, zasedni, medituj. A když už sedíme a meditujeme neměli bychom provádět nic dalšího. Pevně se posad' a naslouchej a zpívej, naslouchej a zpívej - pouhé dvě hodiny denně. Dokud ze svého zpívání neodstraníš přestupky, nemůžeš pokročit k vyššímu stupni, neboli k lahodnější chuti. Musíme přejít od přestupkového k bezpřestupkovému a pokračovat ve zpívání Haré Kršna.

Nejlepší způsob je naslouchat vlastnímu zpívání pravých jmen, Haré Kršna mantře. Je to způsob, jak zpívat bez ztráty pozornosti. Naše mysl by se měla upínat na vibraci. Jak píše Šríla Prabhupáda, ústa by se měla pohybovat. Neměli bychom drmolit Haré Kršna, Haré Kršna... Během takzvané bhajany bychom neměli podřimovat. Jak Kršna sděluje Ardžunovi ohledně provozování jógy: „Kamkoliv se mysl zatoulá díky své vrtkavé povaze, musíš ji přitáhnout zpátky.“ Toto se tedy vztahuje na naše zpívání. Musíme zpívat pozorně. Zůstávat bdělí a zpívat s oddaností.

Většina těchto přestupků se týká života oddaného. Zpívání je jeho životem, avšak jeho životní činnosti musí být čisté, aby mohl zpívat. Naše hnutí závisí na poctivém zpívání bez přestupků a na bezpřestupkovém zpívání závisí i duchovní pokrok, ať už je naše příslušná služba jakákoliv. Abychom mohli přijímat milost svatého jména a duchovně růst, musíme se zároveň vyhýbat hříšným činnostem - nezákonnému sexu, hazardování, omamným látkám, požívání masa - a velice

poctivě sloužit duchovnímu učiteli. Tato souhra vytvoří dokonalý pokrok.

30. července 1981 Gíta - nágari

Dneska jsem začal s novým vážným pokusem znásobit zpívání svých kol. Pociťuji velikou naději na pokrok. Povrchně je to pouhý slib znásobit počet, avšak moje naděje spočívá v dalekosáhlém zlepšení.

Prabhupáda uvádí, že desátým řestupkem ve zpívání je nemít transcendentální připoutanost ke svatému jménu i po vyslechnutí závažných pokynů. Mojí touhou je skoncovat s přestupkovým zpíváním.

Jak dlouho bude jinak pokračovat toto zpívání bez chuti a s přestupky? Kdypak více zmoudřím?

31. července

Vše obsahující... Pociťuji blaženost po tomto přidání v džapě. Je jistě nejzazší; v okamžiku smrti musíme zpívat Haré Kršna. Znásobením kvantity svého cvičení se tedy snažím zvětšit svou transcendentální připoutanost ke jménu.

1. srpna

Dokonce i tomuto nepatrnému přídavku odporuji. Snažím se vyčlenit nějakou mimořádnou dobu vedle vykonávání svých předepsaných povinností. Avšak moje mysl se plaší: „Proč se tak točíš kolem zpívání Haré Kršna, jako bys imitoval Haridáse Thákura?“ Být čilý tak, abych nikdy nezanechal své kazatelské práce kvůli zpívání džapy je jistě v pořádku. Ale mám za to, že moje darebácká mysl chce zavrhnout můj pevný záměr znásobit

zpívání, argumentující odhalením falešné mentality uvnitř. Proč? Protože „já“ bych to shledal příliš suchým a bez chuti. Ale to je právě ten důvod, proč toužím přidávat a přidáváním se snažit zlepšovat. Můj předmět sporu tkví v tom, že svoji úlohu v ISKCONu (kterou je hlavně kázání - vysvětlování filozofie a poskytování realizovaného vedení) mohu zdokonalit, jestliže zakusím čistou oddanost, a proto je zlepšení mého zpívání prvořadou záležitostí.

Zpívání Haré Kršna nikdy nenudí ani neunavuje.

„Oddaný je různými způsoby povzbuzován Nadduší sídlící v srdci k pokrokům v oddané službě. Oddaný se necítí opotřebovaný nebo stereotypní, ani nepociťuje, že by nějak stagnoval. Jestliže se v hmotném světě člověk zaměstnává zpíváním hmotného jména, bude se po několikanásobném zpívání cítit unavený. Nicméně, Haré Kršna mahámantru můžeme zpívat celý den a celou noc a nikdy nepociťovat únavu. Jak zpívání narůstá, vychází nové a svěží. Šríla Rúpa Goswámí říká, že kdyby tak mohl dostat milióny uší a jazyků, mohl by zpíváním Haré Kršna mahámantry vychutnávat duchovní blaženost. Skutečně, není tu nic, co by oddaného neinspirovalo k většímu pokroku.“

Šrímad Bhágavatam, 4.30.20, výklad

2. srpna

„... Můj milý Pane, ačkoliv prokazuješ takovou milost všem pokleslým a podmíněným duším štědrým šířením Tvých svatých jmen (nejsou tu žádná přísná či strohá pravidla), já jsem takový nešťastník, že se při zpívání svatého jména dopouštím přestupků, a proto mě zpívání vůbec nepřitahuje.

Šikšástaka (2.)

4.srpna

„Svaté jméno, povaha, zábavy a činnosti Pána Kršny jsou transcendentálně lahodné jako cukrkandl. Třebaže jazyk člověka sužovaného žloutenkou nevědomosti (*avidya*) nemůže pociťovat chuť čehokoliv sladkého, je obdivuhodné, že pouze každodenním pozorným zpíváním těchto sladkých jmen se v jeho jazyku probouzí přirozená chuť a jeho nemoc je postupně vymýcena i s kořeny.“

Upadešámṛta (7.)

5.srpna Potomac

Dosažení kol bylo dnes namáhavé. Uvažoval jsem: „Tolik kol mohu zpívat v Gíta - nágari, ale nikoliv na cestách.“ Nicméně, nějak jsem je dodžapoval do devíti večer (pomyslel jsem i na to, že vstanu za úsvitu a kola dokončím, když se zdálo, že už nemohu). Uvažoval jsem: „Tohle není kázání. Měl bych se této kóty vzdát ve prospěch kázání.“ Ale potom jsem přemýšlel: „Haré Kršna mantra je nejzazší. Je tím čím se musíš zabývat v okamžiku smrti. Nejdůležitější věc, které toužím dosáhnout, je čisté vědomí Kršny.“ Při posledním kole jsem opravdu 8 cítil, že se modlím. Přemítal jsem i o tom, jak je zpívání ve skutečně modlitbě (nikoliv pouze numerické odpočítávání kuliček a jmen) doslova transcendentální - nad a mimo všechny ostatní úvahy - odevzdání se Jeho lotosovým nohám.

6. srpna

*satatam kirtayanto mam
yatanyas ca drdha - vratah*

Višnu Purána: „Jestliže vzpomínání na Vásudévu, Nejvyšší Božskou Osobnost, je byť jenom na okamžik ztraceno, pak je to ztráta z největších, je to ta největší iluze a je to ta největší anomálie.“

*krsna - sambandha vina kala
vyartha nahi yaya*

Č.č., Madhya 23.22: „Ani chvílika by se neměla promarnit. Každý okamžik by měl být využitý pro Kršnu, nebo s Ním měl nějak souviset.“ Dvacet pět kol. Opravdu toužím udržet je. Je to užitečné. Umožňuje mi to pociťovat, že jsem lépe připraven na konec života - zpívání Haré Kršna v přítomnosti. Musím džapovat při každé příležitosti během dne, abych dosáhl kvóty. Ono musím je prospěšné.

8. srpna

Let z D.C. do Vancouveru.

9. srpna

Vancouver (Ratha - *yatra*)

„...zpívání Jeho jména a všechny takové činnosti jsou transcendentální. Žádný z hrubých nebo jemných smyslů by neměl být zaměstnán jinak. Takovou realizaci transcendentálních činností může oddaný vyvinout po mnoha a mnoha letech učednictví v oddané službě, avšak pouhá přitažlivost lásky k Bohu v Božské Osobnosti, jako ji vyvinul Nárada Muni, a sice nasloucháním, je vysoce účinná.“

Bhágavatam, 1.5.27, výklad

11. srpna

Zpívání této kvóty se stává částí mé denní sádhany. Jsem velice vděčný, že mi Prabhupáda a Kršna dovolují provádět tento malý přídavek. V jistém smyslu je to jen bezvýznamný přírůstek, ale já si ho ve svém životě velice vážím. Plánuji přerušit jej během nadcházejícího osmi - denního období psaní a potom se k němu vrátit. Musím to uhájit vlastní silnou vůlí. Může mě to zachránit.

12. srpna

„Člověk, který je skutečným následovníkem Šrí Bhaktivinódy Thákura, musí neodkladně přijímat požadavek Pána Čaitanji Maháprabhua a spolu s uctivým klaněním se Jeho lotosovým nohám Ho takto poprosit o Haré Kršna mahámantru. Pošťěstí-li se někomu dostatečně prosit Pána o tuto Haré Kršna mahámantru, stává se jeho život úspěšným.

Č.č. Ádi 9.36, výklad

13. srpna

Dnes jsem klesl k pouhým šetnácti kolům minima, jelikož jsem v osmidenním maratonu, až do 20.srpna, píšící životopis v domě žáků, vzdáleném od templu a od všech ostatních povinností. Nicméně, hned jak se vrátím do templu ve Vancouveru, rozhodně se zas pustím do pětadvaceti kol.

19. srpna

Dnes jsem se vrátil k mé kvótě zpívání 25 kol. Nyní bych jí chtěl udržet. Myslím, že hlavní radost, kterou pociťuji, přichází ze samotného naplňování slibu přídavku, ale jistě tu musí existovat hlubší dobrodiní, a já ho záhy zpozoruji - stejně jako

cestující zaujatý rovinou brzy zpozoruje vyvýšený pahorek ve své cestě.

20. srpna

„Probuzení spícího citu, neboli lásky k Bohu, nezávisí na mechanickém způsobu naslouchání a zpívání, nýbrž pouze a zcela na bezpříčinné milosti Pána. Je-li Pán plně uspokojen upřímnými snahami oddaného, může ho obdařit svoji láskyplnou transcendentální službou. Nicméně, i s předepsanými způsoby naslouchání a zpívání se ihned dostavuje zmírnění hojných a nežádoucích utrpení hmotné existence.“

Bhágavatam 1.7.6, výklad

21. srpna

Slyšel jsem o válce a bylo to, jako bych zapomínal na smrt.

<i>ahany</i>	<i>ahani</i>	<i>bhutani</i>
<i>gacchantiha</i>		<i>yamalayam</i>
<i>sesah</i>	<i>sthavaram</i>	<i>icchanti</i>
<i>kim ascaryam atah param</i>		

„Každým okamžikem se duše přibližují k domu smrti, avšak pošetilec si myslí, že neumře. Je to ta nejúžasnější věc.“

Mahábhárata 313.116

Smrt je jistá. A je předpovězena nejenom smrt, nýbrž lidská smrt a lidské utrpení. Je-li tomu tak, potom zpívání Haré Kršna je zajisté osudné. Ante *narayana* - *smrtih*. Je tím, co musíme dělat na konci života.

22. srpna

„V tomto verši ze Šrímad Bhágavatam nacházíme slova: puraiva *pumsavadhrto dhara - jvarah*. Slovo *pumsa* poukazuje na Kršnu, který si dávno byl vědom toho, že celý svět trpí díky přibývání démonů. Bez ohledu na nejvyšší moc Božské Osobnosti se démoni prohlašují za nezávislé krále a presidenty a takto vytvářejí zmatek násobením své vojenské síly. Když takové zmatky dosahují vrcholu, Kršna sestoupí. Také v současnosti násobí rozličné démonské státy po celém světě svoji vojenskou sílu mnoha způsoby a celková situace se stala mučivou. Proto Kršna sestoupil ve svém jménu, v Haré Kršna hnutí, které jistě ulehčí břímě světa. Filosofové, věřící a lidé všeobecně by se k tomuto hnutí měli velice vážně připojit, neboť lidmi vymyšlené plány a vynálezy nepomohou přinést mír na zemi. transcendentální vibrace Haré Kršna je neoddělitelná od Kršnovy osobnosti.

nama cintamanih krsnas
caitanya - rasa - vigraha
purناه suddho nitya - mukto
bhinnatvan nama - naminoh

Padma Purána

„Neexistuje rozdíl mezi vibrací Haré Kršna a osobností Kršny.“

Bhágavatam 10.1.22, výklad

23. srpna

Janmástamí

Hotovo 25 kol. Dnes jsem udělil zasvěcení 16 oddaným.

25. srpen

Celý den cesta z Vancouveru do Philadelphie. Slib je tou hlavní věcí, slib dodržet to a přesvědčení, že by se měl plnit, je-li to možné.

30. srpna

Gíta - Nágari

Cítil jsem se opravdu šťastný, když jsem od soumraku do noci džapoval svá poslední požadovaná kola, chodíce venku okolo své boudy. Ano, musím umřít a opustit toto místo. Aby se Haridása Thákur zbavil prostitutky, hájil se tím, že musí dokončit svá stanovená kola. Já se také mohu zbavit pradžalpy argumentem o nutnosti dokončit 25 kol. Avšak je-li tu kázání, „bojové“ povinnosti, nemohu se jim vyhnout zpíváním na „odloučeném místě“. A navíc, záliba ve slibu znásobit džapu, ono poznání síly, kterou to daruje, je důležité pro kázání.

31. srpna

Jednou z věcí, získaných znásobením džapy, je to, že dokážeš zpívat více. To může znít divně. Co to znamená - větším zpíváním jsem schopný zpívat více ?? Znamená to, že to, co je zpočátku velice obtížné, totiž snášení trpké chuti nerealizovaného džapování, se stává snadnějším, sládně to. Je to známá zásada Rúpy Goswámího, že člověk stížený žloutenkou se uzdraví přijímáním léku svatého jména. Vzpomínám si na náš dávný letáček: „Zůstaň nahoře provždy. Nemusíš se vracet zpátky!“ V tomto případě ono „nahore“ znamená zůstat transcendentální neznámá to být sfetovaný; znamená to žít nad mraky hmotných kvalit strachu a připoutanosti. Zpíváním

mohu porozumět, že nejsem toto tělo - jsem Kršnúv služebník. To je ten největší zisk. Když vzlétá letadlo, městské budovy vypadají menší a menší a potom se člověk dostane nad mraky. Jestliže tedy násobíme svoje zpívání a dosáhneme určitého stupně pouhým přidáním kvantity, necháváme za sebou tolik pomíjivých, zneklidňujících myšlenek. Štěstím je poznání, jak setrvat v transcendentálním vědomí a současně zápasit se všemi nahodilostmi, vzít na sebe všechny potíže a procházet vším, zůstávající transcendentální zpíváním Haré Kršna, Haré Kršna, Kršna Kršna, Haré Haré / Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré.

Zpívání s pokroky je jako vaření halvy. Smícháš krupici s vodou a někdy se zdá, že se to nezahustí do správné podoby. Musíš míchat a míchat tekutou směsí. Potom se všechno začíná pojit dohromady.

Co je nežádoucí, je mentalita pokoušet se „vkládat“. Člověk našetří trochu úspor a než by je přetvořil, raději je chce uložit. Dostane se mu povzbuzení po sebemenším pokroku a ihned chce slovy malovat obrazy, nebo si užívat extatické blaženosti. Avšak měli bychom pouze pokračovat a pokračovat, neočekávající žádnou úctu či obdiv jako pokročilý zpěvák svatého jména. „*trnad api sunicena taror api sahisnuná / amanina manadena kirtaniyah sada harih* - “... V takovém rozpoložení myslí může zpívat jméno Boha neustále.“

2. září

Když jsem začal vážně uvažovat o intenzivním psaní listů k Lílámrtě, přišlo mi na mysl, že slib 25 kol bude možná muset povolit. Kvóta zabere dodatečnou hodinu a půl. To je hodně času. A přece jsem způsobilý, jestliže toužím.

Slib přídavku mně udržuje vědomí - pdstatným, celkovým a vhodným citlivým způsobem, že budu muset zpívat v okamžiku smrti. Zvyšuje mi pravděpodobnost, že ve zpívání vytrvám i v krizové chvíli. Pomáhá mi lépe kázat o témže předmětu. Ale jestliže psaní vyžaduje čas, nemohu slibovat, abych nekrátil čas se svými žáky a duchovními bratry, kteří se se mnou chtějí setkávat. To je již rozhodnuté. Potřebuji se s nimi vídat a odpovídat na jejich dopisy.

Méně spánku?

Rychlejší kola?

Dalo by se říci, že toto dodatečné zpívání je vhodné pro Parikšíta Maharádže - jestliže to musím dělat také na konci - avšak to by nevedlo k dokonalému naplnění služby.

Jsem-li tedy připraven skutečně přistoupit k psaní listů, měl bych psát a uvidím, co dále se zpíváním.

Zdá se, že alespoň v žádné vhodné době teď nebudu nakloněnější přídavku své džapu - avšak nikoliv, že po 16 kolech se ve zbytku dne už znovu ani nedotknu svého růžence, majíce svá kola „dokončena“.

3. září

Včerejší zápisek skutečně signalizuje přerušení mého slibu džapovat 25 kol. Brzy ke svému způsobu života připojím důležité sepisování „Prabhupáda - *lílámrta*. Počítal jsem, že zpívání 25 kol mně zabere asi 4 hodiny a 15 minut. Tolik času si nemohu dovolit.

Řekl jsem to Mandalešvarovi, ale on usuzoval, že udržení mého slibu se zdá být důležité. Souhlasil jsem, citujíce, jak mě dodatečné zpívání pomáhá zápasit se spory ISKCONu, s jejich diskusemi o záležitostech „neabsolutna“, o záležitostech, které mohou či nemusí být vědomé si Kršny.

Potom se zeptal, zdali bych mohl džapovat rychleji.